O NELINIŞTE COBOARĂ DIN CER

întâlniri de gradul al patrulea

După unele evaluări, circa 10-15 milioane de oameni din lumea întreagă au văzut "ceva" care ar putea fi numit OZN, adică un *obiect zburător neidentificat* - o lumină care făcea mişcări inexplicabile pe cerul nopţii sau un disc ori alt obiect care zbura la lumina zilei, dar nu semăna cu nici un aparat convenţional. Probabil mulţi s-au înşelat, dar cel puţin 600 000 de observaţii nu pot fi explicate în nici un fel. Pentru circa 200 000 de observaţii există rapoarte verificate si introduse în baze de date electronice, întrucât nu par totdeauna obiecte si câteodată nu zboară, ar fi mai corect să le *numim fenomene aerospaţiale neidentificate.* Totuşi, pentru simplitate, vom folosi prescurtarea OZN.

Unii spun chiar că au văzut fiinţe nepământene coborând din astfel de OZN-uri (aceste cazuri au fost numite *întâlniri de gradul al treilea).* Cei ce povestesc că au fost martori la asemenea evenimente sunt priviţi de cele mai multe ori cu scepticism si ironie. Cum să se întâmple aşa ceva, când toţi oamenii serioşi ştiu bine că aşa ceva nu este posibil... Probabil a fost altceva, poate o iluzie, sau o halucinaţie, dacă nu cumva totul e o pură invenţie...

Ce să mai zicem atunci de cei care vorbesc de *întâlniri de gradul al patrulea,* spunând nu doar că au văzut un OZN si fiinţe aparent nepă-mântene, dar că au fost răpiţi de acestea si duşi, fără voia lor, într-un loc unde au suferit diverse manipulări de tip medical sau sexual, după care, înainte de a fi eliberaţi, au fost sugestionaţi să uite totul.

La început, chiar si investigatorii serioşi ai fenomenului OZN erau convinşi că rapoartele acestea erau produsul imaginaţiei bolnave a câtorva persoane, despre care, mai devreme sau mai târziu, se va afla că nu trebuiau luate în serios. Numai că martori perfect normali, veniţi din medii diverse şi cu pregătiri din cele mai variate, oameni găsiţi sănătoşi după toate testele psihologice si psihiatrice, continuau să raporteze, independent, alte si alte istorii similare, în care numeroase detalii se repetau mereu si mereu, deşi unele dintre ele erau cunoscute numai specialiştilor.

Numărul acestor întâlniri de gradul al patrulea, examinate cu toată grija, a ajuns astăzi la mai multe mii. Drept rezultat, numeroşi specialişti de bună credinţă au fost nevoiţi să recunoască faptul că *se întâmplă ceva.* Iar unii cercetători mai entuziaşti au ajuns să afirme chiar că răpirile constituie cheia întregului fenomen OZN.

Cazurile care au trezit atenţia opiniei publice

Primele cazuri de răpiri au fost semnalate pe continentul nord-american. Lăsând la o parte istoriile aşa numiţilor "contactaţi" din anii cincizeci ai secolului trecut (vom reveni asupra lor într-un alt capitol), primele răpiri, examinate riguros si bine mediatizate în spaţiul SUA, au fost cele din 1961 ale soţilor Betty si Barney Hill, din 1967 a poliţistului Herbert Schirmer, ca si cea din 1973 a lui Charlie Hickson şi a lui Calvin Parker din Pascagoula. Apoi au apărut, treptat, rapoarte despre răpiri petrecute (uneori înaintea celor menţionate) pe alte continente. Dacă în anii şaptezeci se raportau cam zece cazuri pe an, ulterior numărul lor a crescut, astfel încât la sfârşitul anilor optzeci se cunoşteau deja câteva mii de cazuri, numărul lor fiind în continuă creştere până azi.

> Cazul Betty si Barney Hill

în noaptea de 19 septembrie 1961, un cuplu

birasial, Barney Hill (negru) şi soţia sa Betty (albă) se întorceau cu maşina dintr-o vacanţă petrecută în Canada, către locuinţa lor din Portsmouth (New Hampshire, SUA). La un moment dat, observă un obiect luminos care pare să-i urmărească. Opresc de mai multe ori, încercând să-1 vadă mai bine. La una dintre opriri, obiectul se apropie la nici 30 de metri. Este un disc imens, cu un brâu de hublouri prin care se zăresc nişte siluete omeneşti. Amândoi o rup la fugă înapoi spre maşină şi demarează. La scurt timp aud însă un soi de "bip-bip", ca dintr-un diapazon, după care îi cuprinde un somn adânc...

Si-au revenit peste circa două ore, după un "bip-bip" similar, tot cu Barney la volanul maşinii, dar cu aproape 60 de mile mai la sud. Nici unul dintre ei nu-şi aducea aminte ce s-a întâmplat între timp. Când au ajuns în Portsmouth, mijeau deja zorile. Ceasul din locuinţă arăta ora 5 a.m., deşi în mod normal ar fi trebuit să ajungă acasă pe la 2,30 sau 3,00...

La zece zile după incident, Betty a început să viseze umanoizi îmbrăcaţi în uniforme militare barând drumul maşinii lor si conducându-i

O neliniste coboară din

Soţii Barney si Betty Hill, cu desenul navei de care au fost răpiţi.

la navă. în lunile următoare starea sănătăţii amândurora s-a înrăutăţit. Din acest motiv s-au adresat dr. Benjamin Simon, cunoscut neuropsihia-tru din Boston. Suspectând că la originea acestei stări se află o traumă psihică refulată, dr. Simon propune efectuarea unor şedinţe de regresie hipnotică, metodă aplicată în cazuri de nevroză.

Cei doi au fost sugestionaţi ca după trezire să nu-si amintească ce povesteau sub hipnoză, pentru a nu se influenţa reciproc. Declaraţiile obţinute astfel, timp de sase luni, au fost înregistrate pe bandă si coincideau într-o mulţime de detalii. Ei si-au amintit că au fost obligaţi să intre în "navă", într-o încăpere cu aspect de sală de operaţie. Răpitorii aveau pielea de un gri-albăstrui, complet lipsită de păr si ochi mari ca de pisică, plasaţi lateral. Gura era o simplă tăietură orizontală, lipsită de buze. Unii erau înalţi de circa 1,50 metri si aveau nasul lung. Ceilalţi, care păreau să se afle într-o poziţie subalternă, aveau cam 1,20 metri. Cei doi soţi au fost supuşi, fără voia lor, separat, unor examinări medicale. Lui Betty i s-a explicat (telepatic) faptul că ar fi un test de sarcină. Lui Barney i s-a recoltat spermă cu ajutorul unui aparat bizar. Apoi lui Betty i s-a arătat si o hartă stelară, pe care ea a reprodus-o din memorie şi pe baza căreia s-a speculat că nava venea din preajma stelei Zeta Reticuli.

John Fuller a scris despre acest caz cartea *The Interrupted Journey* (1966), luată de mulţi în derâdere, deşi unele detalii, cum ar fi recoltarea de spermă, nu au fost incluse în text, fiind considerate prea şocante. Peste ani, soţii Hill au fost de mai multe ori reexaminaţi de specialişti în răpiri OZN. Ei nu si-au retractat nici una dintre afirmaţiile făcute si nimeni n-a reuşit să aducă vreo dovadă care să le pună la îndoială sinceritatea sau sănătatea mintală.

> Cazul Pascagoula

în seara zilei de 11 octombrie 1973, în Pascagoula, un orăşel pe malul Golfului Mexic, Charles Hickson (45 de ani) şi Calvin Parker (19 ani), lucrători la şantierul naval, pescuiau când, la 10 metri de ei, a coborât un obiect oval cu diametrul cam de 30 de metri, din care ţâşneau lumini albastre. Obiectul s-a oprit levitând la o jumătate de metru de sol. Din el au ieşit trei creaturi stranii, cu pielea cenuşie şi zbârcită, care au plutit spre martori fără să atingă pământul. I-au paralizat şi i-au transportat în navă. Hickson povestea că, aici, un soi de ochi-robot de 30 centimetri i-a examinat din toate unghiurile, manevrat de straniile creaturi. După circa 25-30 de minute, cei doi au fost duşi înapoi pe plajă, iar vehiculul răpitorilor a dispărut instantaneu.

Reveniţi în oraş, Hickson şi Parker au

povestit cele întâmplate şerifului Fred Diamond şi detectivului Glen Ryder. S-a efectuat o anchetă poliţienească în toată regula. Un al treilea anchetator, fără ştirea martorilor, a înregistrat totul pe bandă, inclusiv discuţiile celor doi când au rămas singuri; în declaraţiile lor nu a apărut însă nici o fisură. La 14 octombrie au sosit prof. dr. James Harder, de la Universitatea Berkeley (California) şi prof. dr. J. Allen Hynek, de la Universitatea din Evanston (Illinois), care i-au anchetat pe cei răpiţi. S-a folosit apoi hipnoza regresivă. Detectivul Scott Glascow, din New Orleans, foarte sceptic la început, a declarat, după două ore şi jumătate de teste cu detectorul de minciuni, că nu a găsit nici un indiciu că ar fi vorba de o farsă.

^ Cazul Travis Walton

în 5 noiembrie 1975, şapte muncitori forestieri se întorceau într-o camionetă spre casele lor din Snowflake (Arizona). Pe la ora 18,15, în timp ce treceau printr-o pădure, au zărit într-un luminiş un obiect discoidal strălucitor, cu diametrul de 5-6 metri şi grosimea de 3 metri, plutind la

circa 6 metri de sol. Şeful de echipă Mike Rogers, aflat la volan, a oprit. Unul dintre muncitori, Travis Walton, de 22 de ani, s-a apropiat de OZN, dar o rază albăstruie ţâşnită dinăuntru 1-a izbit în faţă, doborându-1. Şoferul a demarat în panică, însă peste câteva sute de metri colegii, între care un frate al lui Travis, 1-au convins să se reîntoarcă. N-au mai găsit însă nici OZN-ul, nici pe Walton.

S-au întors în pădure cu şeriful local si cu mai mulţi bărbaţi. Fără nici un rezultat, în zilele următoare căutarea a fost reluată cu cincizeci de oameni, unii călări, alţii în automobile de teren, iar în final si cu un elicopter. Poliţia suspecta că martorii s-au încăierat şi 1-au ucis pe Walton, drept care încep interogatoriile, inclusiv cu un detector de minciuni. Cei şase au dat însă răspunsuri concordante şi s-a considerat că au spus adevărul, în seara zilei de 10 noiembrie, Walton a reapărut pe marginea unei şosele, la 15 kilometri de oraş. Era confuz, înfricoşat, slăbise zece kilograme, dar nu arăta a fi rătăcit timp de cinci zile prin pădure. El însuşi avea impresia că a lipsit doar câteva ore.

Anchetat, atât de oficialităţi, cât si de cercetători ai fenomenului OZN, a povestit şi a repovestit aceeaşi istorie. După izbitură si-a pierdut cunoştinţa. Si-a revenit într-un OZN, unde s-a întâlnit la început cu nişte omuleţi cenuşii, apoi cu nişte blonzi "nordici" înalţi si bine făcuţi. S-a înţeles cu ei doar prin semne. A văzut

instalaţii stranii şi mai multe OZN-uri într-un soi de hangar. Deoarece se agita, a fost sedat. Următorul lucru de care îşi amintea a fost că zăcea pe burtă, noaptea, pe marginea unei şosele, întorcând capul, a mai apucat să zărească, foarte aproape, un OZN ţâşnind spre cer.

A fost testat si el cu detectorul de minciuni. A fost supus şi regre-siei hipnotice, fără rezultate însă. Dr. Rosenbaum, unul dintre cei trei psihiatri care 1-au examinat pe Walton, declara că are convingerea absolută că tânărul nu minte si nu încearcă să facă vreo farsă. Mai mulţi investigatori cunoscuţi si serioşi ai fenomenului OZN, între care Jacques Vallee şi Timothy Good, au stat de vorbă, separat, cu Walton, ajungând la concluzia că, poate cu excepţia unor detalii, istoria trebuie acceptată ca reală... Walton însuşi şi-a descris avatarul în cartea *The Walton Experience,* apărută în 1978, care a fost şi ecranizată (deşi filmul schimbă unele date ale întâmplării).

Răpirile au loc în toată lumea

în Statele Unite răpirile OZN au devenit un fenomen sociologic. Cauzele sunt, în principal, două: (1) mediatizarea acestor incidente, mai intensă decât oriunde în lume; (2) nenumăratele organizaţii gata să studieze fenomenul, cu investigatori bine pregătiţi. Dar cazuri similare s-au semnalat si în Brazilia, Venezuela, Chile, Argentina, Mexic, Anglia, Germania, Italia, Austria, Rusia, Polonia, Ungaria, România, Australia, Japonia, Iran, China, Malaysia, Africa de Sud, Zimbabwe, Tanzania, ca si din multe alte ţări. Exemplele care urmează sunt alese la întâmplare.

Ufologii Keith Basterfield, Vladimir Godic si Pony Godic au efectuat, începând din 1980, investigaţii pentru a elucida cazuri bizare din Australia si Noua Zeelandă. Ei au inventariat un total de 104 cazuri de întâlniri de gradul al treilea cu OZN-uri. Dintre acestea, cinci puteau fi interpretate drept răpiri OZN. Primul era descris într-o revistă din 1955.

O fetiţă de 10 ani, Janet, era tratată pentru manifestări de nevroză. Hipnotizată în acest scop, ea a povestit că a fost luată de trei umanoizi într-o farfurie zburătoare si dusă să viziteze o planetă îndepărtată... Doi tineri, plecaţi la vânătoare în septembrie 1978, au văzut lumini zburătoare si au avut o lacună în timp. După o perioadă, unul dintre ei a

început să-şi aducă aminte că s-a văzut dus într-o încăpere, apoi întins pe o masă si examinat de făpturi înalte, cu pielea albă. Un bărbat din Melbourne, într-o seară din 1979, pe când era în pat, a avut senzaţia că zboară printr-un tunel, după care s-a văzut întins pe o masă, într-o "navă" si supus de către trei fiinţe stranii unui examen de tip medical, în 24 octombrie 1981, doi tineri, aflaţi într-o maşină, au văzut o lumină strălucitoare, apoi s-au trezit, cu tot cu maşină, într-un "spaţiu alb fără sfârşit" şi câteva ore n-au mai ştiut ce s-a întâmplat...

Cercetătorul Shi Bo, în cartea sa *L'Empire du Milieu trouble par Ies OVNIs,* citează câteva cazuri de răpiri din China, pe care le-a anchetat personal, într-o noapte din iarna anului 1974, ciobanul Aimadi, de 65 de ani, a ieşit să-si vadă oile aflate în spatele casei. Nu s-a mai întors. Trei zile si trei nopţi a fost căutat cu poliţia, dar parcă intrase în pământ, în a opta zi, când toţi îl credeau mort, a reapărut. Nu ştia ce i s-a întâmplat în acest interval si era într-o stare fizică şi psihică jalnică. Timp de doi ani va avea nevoie de îngrijiri medicale, în decembrie 1979 va dispărea din nou trei zile, tot fără amintiri. Medicul care 1-a îngrijit nu stăpânea

hipnoza, în schimb, utilizând metoda tradiţională chineză *Qi Gong* a reuşit să-1 facă pe bătrân să-şi reamintească cele petrecute, în acea noapte din 1974, ajuns în staul, el a dat peste patru creaturi întunecate, înalte, examinându-i oile cu ajutorul unor cutii pe care le ţineau în mâini. Vă-zându-1, aceştia au îndreptat una dintre cutii spre el, făcându-1 să înţeleagă că trebuie să-i urmeze. O coloană de lumină 1-a aspirat într-un obiect plutitor triunghiular. A fost întins pe o masă, i s-a luat sânge, apoi a fost supus unor examinări medicale bizare.

Pădurarul Mu a dispărut de acasă în cinci rânduri în perioada 1986-1987, răpit de nişte sfere de culoare închisă. El a fost în cele din urmă părăsit de nevasta lui, care era convinsă că, de fapt, soţul o înşela pretextând această absurditate. Metoda *Qi Gong* a permis, si în cazul său, readucerea în memorie a unor scenarii tipice de răpire.

Un inginer electronist şi un prieten al său au fost victime ale unei răpiri în doi, pe care au povestit-o cu detalii identice. Doi pescari au fost plimbaţi de un OZN pe un alt tărâm. "Domnul Li" a fost răpit de un OZN în faţa a cinci martori oculari, dar a fost găsit peste câteva ore, cu arsuri pe piept, dormind în patul său de acasă, la o distanţă pe care nu o putea parcurge în mod normal în acest răstimp. Soldatul Wang a dispărut din post şi a fost regăsit peste câteva ore. în această perioadă

barba îi crescuse vizibil. El susţinea că fusese sechestrat vreme de cinci zile...

în Italia, la Griciano d'Aversa, regiunea Caserta, în ziua de 9 decembrie 1954, fermierul Giovanni Aquilante a dispărut după ce plecase, singur, să-si lucreze ogorul. Familia 1-a căutat în toate locurile în care s-ar fi putut afla şi, negăsindu-1, a anunţat poliţia. A doua zi, în 10 decembrie, către miezul nopţii, doi dintre fiii lui Giovanni, împreună cu un prieten al lor au observat pe câmp doi umanoizi, cu ochi luminoşi. S-au luat după ei, dar misterioasele creaturi au dispărut. După 48 de ore de absenţă, Giovanni s-a întors acasă, tăcut şi şocat, în tot acest răstimp plouase destul de mult în zonă, însă hainele sale erau uscate. Mai târziu el a povestit că s-a întâlnit cu doi "pitici" purtând costume multicolore. L-au prins de mâini şi au început să plutească împreună, zburând astfel spre "locuri necunoscute". După două zile 1-au eliberat, prevenindu-1 că vor mai veni după el si în viitor. Giovanni s-a schimbat după acest incident, trăind în permanenţă cu spaima că va fi din nou răpit. Investigatorul Umberto Telarico, reexaminând cazul după mai mulţi ani, a tras concluzia că martorii trebuie luaţi în serios, incidentul fiind autentic.

în Iran, în zorii zilei de 8 octombrie 1954, la ora 2,30, Ghaseme Fiii a văzut, de la balconul casei sale din Teheran, un obiect alb, cu mai multe lumini în jur, care plutea, la nici 20 de metri distanţă, în interiorul obiectului se zărea un omuleţ îmbrăcat în negru si purtând o mască de care era ataşată o trompă, în timp ce Fiii încerca să examineze mai bine obiectul, a simţit că este atras, "ca de un magnet", spre acesta, în clipa aceea a început să strige terorizat, cramponându-se de balustrada balconului. Obiectul si-a luat peste câteva clipe zborul, dispărând în înălţimi. Aparent, în cazul lui Fiii, răpirea n-a avut loc, deşi, ca în multe cazuri similare, martorul nu-si aduce aminte toate detaliile întâlnirii. Cazul este interesant deoarece vine dintr-o zonă geografică diferită de cea "tradiţională" pentru răpiri, dar si fiindcă nu avea cum să fie influenţat de alte cazuri care au devenit cunoscute ulterior.

Uf ologul german Johannes Fiebag a examinat în perioada 1994-1997 mai mult de 200 de cazuri de presupuse răpiri OZN în Germania, Austria si Elveţia. Supuşi unor teste, 95% dintre martori s-au dovedit normali si sănătoşi, în 1997 el i-a propus psihologului Gerd Hochsmann să evalueze 100 de persoane care pretindeau că au fost răpite de OZN-uri. Au fost aplicate diverse teste pentru încadrarea psihologică sau psihopatologică a celor în cauză. Cinci, suspectaţi ca simulanţi, au fost eliminaţi

din lot, ceilalţi 95 fiind găsiţi normali şi sănătoşi. Procentul celor care doreau să-şi facă publică identitatea si experienţele de acest tip, deci să beneficieze de faima de "răpit OZN", este foarte scăzut, mai ales datorită consecinţelor neplăcute la care se pot aştepta astfel de persoane în societate. Cazurile lor au fost de aceea descrise utilizând pseudonime.

Nicole, de 38 de ani, realizatoare TV, fiind în vacanţă în Hawaii, a observat la circa 100 de metri, pe colina din preajmă, o cupolă luminoasă din care a ieşit o arătare... Acest caz i-a reamintit că mai fusese răpită, din dormitor, cu alte ocazii. Hans-Joerg, comerciant din oraşul Duisburg (Germania), povestea că, la sfârşitul anului 1990 s-a trezit într-o noapte şi a zărit un umanoid de circa un metru înălţime, cu capul acoperit de o glugă, trecând pe lângă patul său până în colţul încăperii, unde, după un timp, a dispărut, deşi acolo nu era nici o uşă. Logodnica lui, care dormea alături de el, nu s-a trezit, dar mai târziu ea a povestit că 1-a văzut dimineaţa pe Hans şezând chircit în pat, paralizat de frică. Din noaptea aceea martorul are o teamă patologică de întuneric. Carola, fotografă de 36 de ani dintr-un sat din Mecklenburg, într-o seară de la

sfârşitul lunii mai 1994, după ce-şi culcase copiii si se pregătea si ea de somn, a constatat că nu se poate mişca, iar la capătul patului apăruseră câţiva omuleţi cenuşii care păreau să vorbească despre ea. Alţi doi stăteau lângă pătuţul băiatului de 15 luni. Gândindu-se că probabil mai erau unii si în camera în care dormea fetiţa, martora şi-a pierdut cunoştinţa... Ina, din nordul Germaniei, se pregătea să se culce într-o seară din 1991. Soţul ei deja adormise, iar ea privea cerul prin fereastră. Dintr-o dată a avut acuta senzaţie că "realitatea se schimbă" în jurul ei. După aceasta, camera a fost inundată de o rază de lumină, care a ridicat-o şi a transportat-o *prin* geamul închis. Apoi a văzut o lumină mare, ovală şi pe sine însăşi în această lumină... Următoarea amintire conştientă a fost că se află înapoi în pat, cu soţul dormind alături în aceeaşi poziţie, ca şi cum ar fi trecut doar câteva secunde... Exemplele pot continua.

Am întâlnit eu însumi astfel de cazuri în România. Menţionez alăturat, ca un exemplu, cazul lui S.C. Am discutat si cu alte câteva persoane, încercând chiar o adâncire a investigaţiilor cu ajutorul unor cunoscute personalităţi specializate în hipnoză, din păcate fără rezultate semnificative. Alte cazuri au apărut în presă. Ele nu au beneficiat însă de o examinare riguroasă.

>• Un caz din Dobrogea

S.C. s-a născut în Delta Dunării, a absolvit Institutul Pedagogic, Facultatea de Arte Plastice şi a emigrat spre sfârşitul anilor optzeci în California, unde trăieşte si în prezent La sfârşitul anilor şaizeci, stătea în gazdă într-o casă modestă din Constanţa, pregătindu-se pentru admitere. Intr-o noapte de iarnă a ieşit în curte. Dintr-o dată, de deasupra lui 1-a învăluit o lumină care a început să-1 ridice încet de la pământ. A văzut astfel, de sus, în curtea vecină, acareturi de care n-avusese cunoştinţă din cauza gardului despărţitor foarte înalt. Nu îşi amintea ce a mai urmat. A doua zi dimineaţa se întreba dacă n-a fost doar un vis. Afară, pe zăpadă, se vedeau însă urmele sale, dar nu şi cele de întoarcere. Incitat, s-a urcat în podul casei, de unde se vedea curtea vecină. Acareturile de acolo erau exact cele din "vis"...

Prima persoană căreia i s-a confesat a fost, în vara care a urmat, mama lui. Ea i-a povestit, la rândul ei, o întâmplare, într-o zi de vară, pe când S.C. avea doar câteva luni, ea lucra în grădina casei din Deltă. Copilul dormea în leagănul atârnat de creanga unui pom. Dintr-o dată,

o lumină puternică a învăluit pentru câteva secunde leagănul. Mama a alergat să vadă dacă băiatul n-a păţit ceva si a constatat cu groază că leagănul era gol. L-a căutat disperată peste tot. După un timp s-a întors la leagăn: copilul era acolo, ca si cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mai târziu, în apartamentul dintr-un mare oraş din California, unde locuia cu familia sa, S.C. era vizitat noaptea de omuleţi pe care i-a văzut si soţia lui... A refuzat să spună mai mult, pe motiv că "nu i se dă voie".

Cu S.C. sunt în relaţii de rudenie si ştiu că nu-i stă în caracter să fabu-leze. în plus, nu avea nici un motiv să inventeze această poveste.

> Un fir de păr extraterestru?

Peter Khoury, muncitor constructor, s-a născut în 1964 în Liban, de unde a emigrat în Australia în 1973. Este căsătorit, are doi copii, în februarie 1988 a urmărit, împreună cu soţia, un OZN. Pe 12 iulie 1988 s-a trezit în patul său, paralizat si înconjurat de patru făpturi mărunte, cu glugi pe cap, si alte două înalte, luminoase. A avut atunci impresia că i s-a implantat un ac în craniu.

Pe 23 iulie 1992 a avut loc o întâmplare mult mai bizară. Accidentat, Peter era în concediu medical. După ce şi-a condus, cu maşina, soţia la gară, la 7,05 era din

nou acasă, întinzându-se îmbrăcat în pat. A aţipit, trezindu-se pe la 7,30. Alături, pe acelaşi pat, două femei goale, aşezate pe vine, îl priveau. Una era blondă, foarte înaltă, cu părul vâlvoi, aproape alb, faţă prelungă, bărbia ascuţită, pometţii ridicaţi şi ochii extrem de mari. Cealaltă avea o înălţime obişnuită, părul negru si trăsături asiatice.

Nu-si putea imagina cum au intrat, întrucât uşile erau încuiate şi ferestrele închise... Brusc, blonda 1-a prins de ceafă, trăgându-1 cu un gest ferm si lipsit de afecţiune spre sânul său stâng. Peter a încercat să se opună, dar ea a fost mai puternică. Trezindu-se cu sfârcul ei în gură, Peter a muşcat-o involuntar. Blonda 1-a împins înapoi, cu o expresie şocată şi derutată care părea să spună: "nu aşa se face". N-a fost nici o picătură de sânge, nici un ţipăt de durere, dar Peter rămăsese în gât cu ceva care îl irita atât de tare, încât 1-a apucat o criză de tuse. Când a ridicat ochii, cele două străine dispăruseră în mod inexplicabil. A tuşit timp de trei zile, fără să-şi poată potoli iritaţia din gât.

Mergând la toaletă a avut o altă surpriză, în jurul penisului îi erau înfăşurate, strâns şi dureros, două fire de păr, unul de 10-15 centimetri, celălalt de 6-8 centimetri. Părul era subţire, aproape alb, întocmai ca al

misterioasei blonde. Peter făcuse dus cu o seară înainte, nu avusese relaţii sexuale cu soţia în noaptea aceea si fusese toată dimineaţa îmbrăcat, întâmplarea 1-a intrigat suficient de mult ca să păstreze firele de păr într-o pungă de plastic. Soţiei nu a avut curajul să-i spună bizara istorie decât peste două săptămâni, în 1998, firele de păr au fost supuse analizei AND-ului mitocondrial, într-un laborator profesionist, utilizând tehnici de ultimă oră. Rezultatele au fost publicate în revista *International UFO Reporter (IUR),* vol.24, nr.l din 1999. ADN-ul avea cinci mutaţii fată de normalul la Homo Sapiens Cro-Magnon, mutaţii care pot fi întâlnite rareori, doar la populaţii mongolide si niciodată toate la un loc... Există 27 de secvenţe cromozomiale care diferă între omul modern si cel de Neanderthal si 55 diferite între primate si Homo Sapiens. Din ADN-ul examinat rezulta că erau 60 de secvenţe diferite între maimuţele antropoide si misterioasa blondă! Să fi aparţinut ea, oare, unei rase umane extraterestre?

> **Cazul** Anatoli Malisev

în ziua de 21 iulie 1975, Anatoli Malisev, de 18 ani, se relaxa pictând în pădurea de lângă satul Kostino din preajma Moscovei. Pe la ora 8 seara a zărit, la vreo 80 de metri, un disc cu diametrul de circa 13 metri si înălţimea de 4 metri. Din el au coborât o

femeie scundă, blondă, cu ochi albaştri, si doi bărbaţi, toţi în salopete argintii. I-au spus că vin de pe o altă planetă si 1-au invitat pe nava lor. Anatoli a acceptat.

Peste 40 de minute (i s-a spus că au străbătut o distanţă de 3 ani-lumină...) au ajuns pe o planetă probabil artificială, deşi semăna cu Pământul. Aici a văzut oameni obişnuiţi, dar si unii de un metru înălţime, cu capul mare, sau, dimpotrivă, înalţi de trei metri si cu o înfăţişare înfricoşătoare. A mai văzut oameni întineriţi cu ajutorul unei maşinării, sau oameni transformaţi într-un glob de lumină din care, invers, putea fi recreat omul din care acesta a provenit sau, eventual, chiar mai multe persoane identice. A văzut şi oameni pe care-i cunoscuse, dar despre care ştia că sunt morţi. Toată vizita a durat o jumătate de oră. I s-a atras atenţia să nu spună despre cele văzute decât persoanelor predispuse să-1 creadă si a fost dus înapoi, la locul de unde fusese răpit. Ajuns acasă la miezul nopţii, a notat totul într-un jurnal înainte de a se culca. A doua zi a încercat să povestească întâmplarea unui prieten, dar acesta 1-a luat în râs.

în 1979, în acelaşi loc, Malisev s-a întâlnit din nou cu unul dintre vizitatorii cunoscuţi si a avut o discuţie cu el. în acelaşi an, el a revăzut-o, în condiţii bizare, si pe femeia blondă.

Malisev va vorbi despre acest incident abia peste câţiva ani. El a fost examinat de sociologi, medici, psihologi, psihiatri, parapsihologi. De două ori a fost supus unui control medical complet, foarte riguros. I s-a aplicat si metoda regresiei hipnotice. Investigatorii au opinat că spusele sale nu păreau să fie invenţii ori manifestări ale vreunei dereglări psihice. Mai mult, în locurile indicate de martor au fost găsite urme de aterizare tipice pentru OZN-uri.

Sunt răpite si personalităţi

în ţările anglof one, răpirile au intrat în conştiinţa publicului prin intermediul unor cărţi sau investigatori. Unii dintre aceştia au ajuns la concluzia ca ei înşişi au fost răpiţi. Astfel, cunoscutul scriitor Whitley Strieber şi-a descris propriile experienţe în volumul *Communion* (1987), urmat de alte patru cărţi pe aceeaşi temă. Până în 1999, Strieber primise sute de mii de scrisori de la persoane care afirmau că au trecut prin situaţii similare.

Scriitorul Raymond Fowler a consacrat cinci volume unei singure persoane răpite - Betty Andreasson Luca. Fowler si-a descoperit, la vârsta de 54 de ani, în dreptul tibiei, o

cicatrice în formă de gaură perfect rotundă, cu diametrul si adâncimea de câţiva milimetri, care nu exista cu o zi înainte. Medicii nu au putut da nici o explicaţie, spunând doar că seamănă cu urma unor biopsii. Astfel de cicatrice au fost descoperite la persoane care[1] au acuzat răpiri OZN. Raymond Fowler şi-a mai amintit că în copilărie trecuse prin câteva întâmplări bizare si inexplicabile. Treptat, va ajunge la concluzia că a fost, de repetate ori, victima unor răpiri si că nu mai puţin de nouă membri ai familiei sale (părinţi, soţie, copil, fraţi, mătusi) erau în aceeaşi situaţie.

> Leo Sprinkle - primul universitar care s-a implicat

O altă personalitate care intră în această categorie este profesorul Leo Sprinkle de la Universitatea de Stat din Laramie (Wyoming - SUA), care a fost preocupat de studiul fenomenului OZN încă de la sfârsitu anilor şaizeci.

Leo Sprinkle a fost până în 1989 profesor de psihologie la Universitatea din Laramie. Sprinkle şi soţia lui au fost, în anii şaizeci, martori

CUM DECURGE O RĂPIRE OZN?

Un scenariu care se repetă

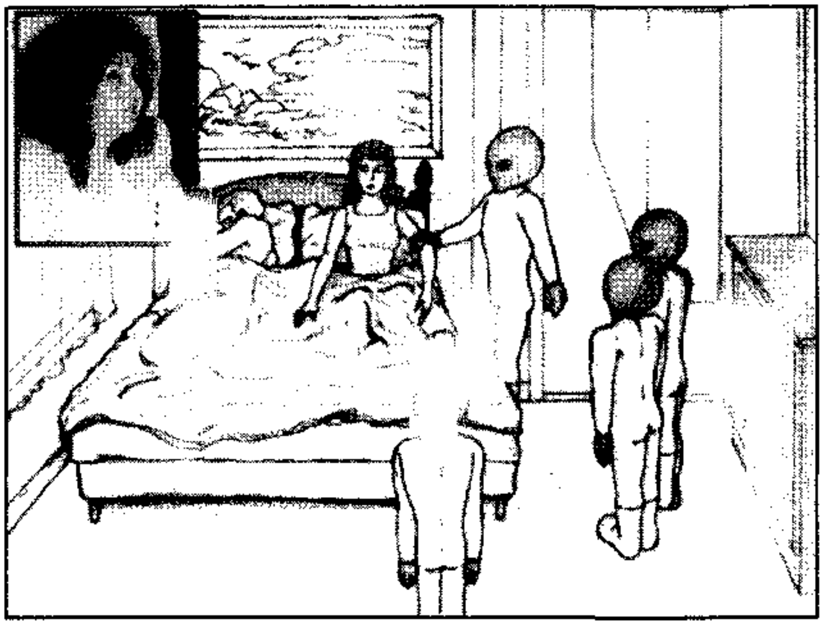
Statisticile făcute asupra cazurilor de răpire au permis conturarea unor trăsături care se repetă sistematic, de la un caz la altul. Victima răpiri este de obicei aleasă încă din copilărie. De cele mai multe ori, prima întâi nire de care martorii îşi amintesc (de regulă sub hipnoză) se situează la 3-7 ani. Adesea, în familia lor există si alţii care au trecut prin întâmplăr similare. O altă constantă ar fi că subiectul este răpit de mai multe or în cursul vieţii. Frecventa acestor evenimente poate ajunge chiar la una^ două răpiri ale aceleiaşi persoane pe săptămână.

Doctorul David Jacobs afirmă că momentul răpirii pare să fie lega de ciclurile vieţii sexuale. O frecvenţă mare a răpirilor se semnalează în adolescenţă. Uneori răpirile se pot succeda la câteva zile, ca apoi să ur meze lungi perioade de pauză. După Budd Hopkins, răpirile se răres ori chiar încetează în jurul vârstei de cincizeci de ani. Locul în care se află

victima nu pare să conteze pentru răpitori, aceştia găsind-o chiai dacă ea se mută la distanţe de mii de kilometri.

Doctorul Thomas Ed. Bullard a constatat în 1996, ca urmare a une: anchete, că există 58 de "detalii semnificative" ale unei răpiri, care se repetă în mod sistematic în rapoartele martorilor din locuri diferite având variate pregătiri si diverse vârste. El a constatat că de cele mă multe ori răpirile urmează un veritabil scenariu, compus din opt etape capturarea, examinarea, discuţiile cu răpitorii, vizitarea navei, o călăto rie într-un loc nepământean, apariţia sau manifestarea unor făptu sacre, revenirea acasă, efecte ulterioare. Alţi investigatori au stabilit < etapizare similară.

Capturarea victimei are loc fie în dormitor, fie pe o sosea pustie saxi un alt loc izolat. Aici apar câteva personaje nepământene. în majoritate, cazurilor, victima este paralizată. Eventualele persoane din jurul ei sun "deconectate" si nu-si vor aminti nimic. Adesea, se vor trezi cu mar< greutate, la mult timp după incident.

"Răpirea din dormitor". Desen de Betty Andreasson Luca (stânga sus).

Martorul se vede apoi ridicat si *transportat,* adesea de o rază sau de o forţă nevăzută, spre o navă care pluteşte în apropiere, ori e dus într-un loc neidentificabil. Pe drum, victima, flancată de misterioşii omuleţi, poate trece prin geam, prin pereţi sau prin tavan, sfidând legile fizicii si logica. Apoi, cel răpit se vede într-o încăpere rotundă, luminată de regulă orbitor. Lumina este de cele mai multe ori albă, dar poate fi si portocalie sau de altă culoare. Niciodată nu se observă o sursă anume, ca si când razele ar veni de peste tot.

Nu există certitudinea că locul în care ajunge cel răpit este realmente interiorul

unui OZN, însă rapoartele spun că în navelele mici, cu diametrul de 10 metri, cel răpit este introdus într-o *sală de examinare,* în care va fi întins pe o masă, dezbrăcat si studiat, în navele mai mari, având diametrul de peste 100 de metri, cel răpit străbate de multe ori culoare, încăperi, laboratoare stranii si, uneori, petrece un timp într-o *sală de aşteptare.* Câteodată el este dezinfectat cu un lichid lipicios incolor, care se usucă rapid, sau cu o lumină alb astru-violetă.

•!? T

R

în sala de examinare există instalaţii complicate, cu rosturi obscure. Masa pe care martorul este întins are o geometrie solidă (uneori pare un monolit crescut din podea) si este înconjurată de aparate legate de pereţii navei. Mai rar, victima este imobilizată într-un fotoliu. Urmează un şir de operaţii, de cele mai multe ori

absolut penibile, care durează zece-douăzeci de minute. Sunt cercetate membrele, reflexele, musculatura, încheieturile. O atenţie specială este acordată organelor genitale, capului, urechilor, gâtului, glandelor, coloanei vertebrale, aparatului digestiv - niciodată inimii sau plămânilor. Se apasă, de pildă, vertebrele persoanei, una câte una, de la ceafă la coccis.

Uneori se efectuează o incizie nedureroasă în gambă, în coapsă, în spatele genunchiului sau pe braţ. Rămâne o cicatrice de forma unei tăieturi lungi si fine sau una rotundă, cu diametrul de câţiva milimetri si tot atât de adâncă. Se iau apoi mici probe de ţesut, în 20% din cazurile comunicate, examinarea s-a efectuat cu nişte aparate. Aparatele emit uneori o lumină puternică sau par făcute din lumină.

Câteodată capul victimei este introdus într-o cască legată cu nenumărate fire de exterior.

După examinare, subiectul este condus într-o altă cameră, unde i se înapoiază hainele, apoi este ajutat să se îmbrace. Adesea, omuleţii sunt nerăbdători si îl îndeamnă să se grăbească. Unele persoane răpite spun că au încercat să ia cu ei, ca dovadă, obiecte din

"navă", dar au constatat că este practic imposibil.

Urmează *ştergerea memoriei.* Victima este sugestionată că "va uita totul". Astfel, amintirile legate de răpire sunt blocate (cel puţin pentru o vreme); ele vor putea fi readuse în minte, până la un punct, utilizând metode speciale, ca regresia hipnotică. Această fază au semnalat-o circa 80% din martori. Unora li se spune totuşi că îşi vor

reaminti detaliile răpirii "când va fi sosit vremea"... în urma acestei sugestii, în mintea lor se instituie blocaje eficiente, astfel încât tentativele de rememorare a celor întâmplate eşuează ori provoacă senzaţii atât de neplăcute, încât vor renunţa să mai continue.

Drept rezultat apare *sindromul lacunei în timp...* Victima răpirii îşi va aminti doar că a văzut un OZN care apoi si-a luat zborul sau a desluşit în dormitor

nişte umbre. Dacă va controla însă ceasul, va constata cu surprindere că, de fapt, incidentul a durat o jumătate de oră, o oră sau chiar mai mult, fără să înţeleagă "cum de a trecut timpul atât de repede" fără să-si dea seama...

Anumite răpiri sunt mascate de *amintiri paravan* implantate în memoria victimelor. Unii martori îşi vor aminti că au fost vizitaţi de un lup, o pisică sau o bufnită, alţii vorbesc de îngeri sau diavoli. Abia sub hipnoză aceştia apar în adevărata lor înfăţişare.

Urmează *întoarcerea.* Victima este readusă de regulă la locul răpirii. Părăsirea navei are loc în modul cel mai natural: se deschide o uşă, omul coboară pe o scară, iar la scurt timp vehiculul îşi ia zborul. Unii îşi amintesc că au călătorit spre casă pe o platformă rotundă, alţii că au coborît printr-un tub invizibil. Mulţi nu-şi amintesc însă nimic - ei vor vedea că reapare treptat în jurul lor dormitorul din care au fost răpiţi.

Cum arată răpitorii?

Răpirile sunt realizate de umanoizi nepământeni, aparţinând unor rase diferite. De cele mai multe ori se raportează *omuleţi cenuşii* de 0,60-1,35 metri, cu un cap foarte mare, cu pielea asemenea unei pelicule de cauciuc, fără păr, colorată de la cenuşiu închis până aproape de alb, iar musculatura ori scheletul nu sunt vizibile. Craniul este disproporţionat de mare, şocând cu ochii enormi, fără pupilă, iris sau cornee. Braţele sunt subţiri, fragile si adesea mâinile au şase, patru sau chiar trei degete, fără

unghii. La un moment dat se implică şi un "şef", mai înalt cu un cap, numit adesea "făptura înaltă". Acesta priveşte cu ochii săi imenşi în ochii celui răpit, spunându-i (de regulă telepatic) să nu se teamă deoarece nu i se va întâmpla nimic rău. Victima nu numai că se linişteşte, dar uneori începe să simtă un sentiment straniu de iubire faţă de răpitorul său si are impresia că-1 cunoaşte de foarte multă vreme...

în afara făpturilor descrise mai sus, multe persoane răpite au relatat si despre alte "rase", cum ar fi *"nordicii"* (blonzi pletosi de 2-2,20 metri), *"reptiloizii", "insectoizii"* etc.

Răpitorii îşi execută sarcina mecanic, părând incapabili să aibă o atenţie distributivă. De asemenea, nu par să aibă sentimente în accepţiunea umană a cuvântului, deşi uneori manifestă înţelegere pentru suferinţele victimelor lor, pe care caută să le liniştească. Unii se comportă ca si când s-ar teme de oameni.

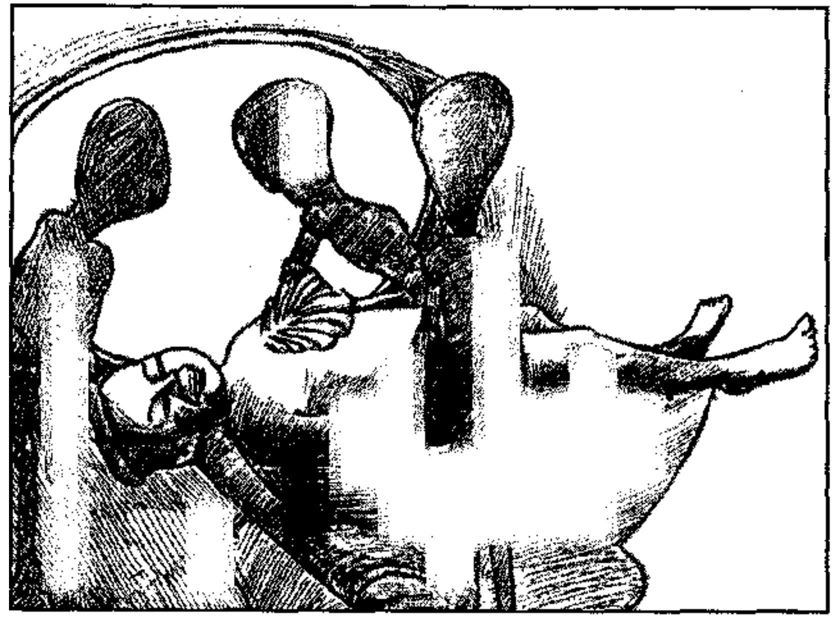
Nici un martor nu a văzut vreodată răpitorii spălându-se pe mâini, respirând sau mişcând din buze. Nu s-au semnalat nici dinţi, limbă ori salivă. Niciodată aceste făpturi n-au fost văzute mâncând sau bând. Nici un martor n-a spus că ar fi văzut bucătării, alimente, toalete, dormitoare ori paturi, nici instalaţii pentru distracţii.

Toate aceste date au făcut să se avanseze ipoteza că fiinţele cu cari se întâlnesc cei răpiţi sunt doar *bioroboţi* în slujba unei "inteligenţi superioare", ce rămâne ascunsă.

Examinări medicale si vindecări miraculoase

Manipulările de tip medical par să aibă uneori ca efect vindecăr inexplicabile ale celor răpiţi. Iată câteva astfel de cazuri, spicuite dii cartea *Encounters* (1989), a psihiatrei Edith Fiore.

Linda, o artistă de 44 de ani, îşi amintea că a fost dusă, cu o navă n» mai mare decât un automobil, să viziteze o staţie cosmică. Aici i s-; deschis abdomenul si un soi de aspirator a absorbit din zona stomacul o masă neagră de ţesuturi, despre care răpitorii i-au spus că era cancer* Apoi i se va înlătura si un nodul din sân. Ulterior, omuleţii o învaţă să-s utizeze forţele cu care a fost înzestrată pentru a-şi vindeca semenii. Lindi spunea că a asistat si la vindecarea altor oameni culcaţi pe faimoas] "masă de operaţie" de pe navă.

"Examinare medicală efectuată asupra unei persoane răpite." Desen de Chuck Rack, ilustrând cazul Allagash, investigat de Raymond Fowler.

Si Sherry, sora Lindei, a fost răpită si supusă probabil unor experimente genetice. Ea îşi va aduce aminte că a văzut în "locul acela" poate
0 sută de persoane operate, unele cu abdomenul sau cu coşul pieptului
deschise. Sherry a fost tratată, "în vis", cu o alifie contra unei vechi
infecţii genitale. A doua zi ea era vindecată complet. Dar fusese vinde
cată şi mama ei, care suferise cronic de aceeaşi infecţie şi care nu-si
amintea de nici o experienţă OZN!

Diane Tai, de 40 de ani, suferea de atrofie musculară spinală/o boală genetică. Sora sa, care avusese aceeaşi maladie, murise la nouă ani, iar acum nici Dianei nu i se mai dădeau speranţe. Ea însă îşi aminteşte că a fost dusă pe o navă, unde s-a rugat de răpitorii ei s-o vindece.
1 s-a răspuns: "Noi veghem asupra copiilor noştri"... Ulterior, starea ei
s-a stabilizat, iar medicii n-au înţeles cum de mai este în viaţă şi poate
umbla.

Ted a relatat cum o cască specială i-a îndepărtat si apoi i-a sudat la loc, fără cicatrice, o parte din calota craniană. Operaţia a fost necesară pentru a extirpa o tumoare de pe creier, cu ajutorul unui aparat din care ieşea o rază de lumină cât un fir de pânză de păianjen. I s-a explicat că, altminteri, viaţa i-ar fi fost în pericol, or, cei care 1-au răpit au nevoie de el.

în 1990 Klauss Kaufmann (Germania) trebuia să se supună unei intervenţii chirurgicale pe coloană. Chirurgul 1-a întrebat unde şi-a făcut precedenta operaţie. Klauss ştia sigur că nu mai fusese niciodată operat, dar, după o regresie hipnotică, îi va reveni în memorie o operaţie suportată cu ocazia unei răpiri, pe când avea 14 ani.

Un caz faimos, petrecut în Franţa, anchetat în detaliu de Aime Michel si Jacques Vallee, este cel al doctorului X, invalid în urma exploziei unei mine în Algeria, ale cărui sechele au fost vindecate după o întâlnire cu un OZN (nu s-a dovedit că ar fi fost vorba de o răpire). Subiectul a mai beneficiat şi de alte vindecări spectaculoase si a avut parte de câteva întâmplări stranii conexe. Există multe exemple, de acelaşi tip, din diverse ţări.

Implanturi

Manevrele de tip medical par să aibă ca efect si introducerea sau scoaterea unor *implanturi* (mici obiecte, ca o alică având excrescenţe fine, sau de alte forme) din diferite locuri ale corpului. Ele sunt plasate mai des în apropierea creierului: în nas, în cavitatea sinusală, în ureche,

în spatele ochiului, în ceafă. Unele hemoragii, mai ales nazale, sunt puse pe seama acestor implanturi.

Medicii care au examinat victimele unor răpiri au descoperit în zona rădăcinii nasului acestora orificii sau cicatrice stranii, care n-aveau ce căuta acolo, dar care puteau fi produse de implanturi. Există si imagini radiologice indicând astfel de obiecte ori cazuri în care martorii s-au pomenit cu ele în batistă în timp ce îşi suflau nasul.

Profesorul David Pritchard, care preda fizica atomică si moleculară la M.I.T. (Institutul Tehnologic din Massachussetts) încă din 1968, a examinat în 1992 împreună cu alţi specialişti un presupus implant, extras din penisul unei persoane răpite de un OZN. Obiectul era groi de un milimetru si lung de patru, având culoarea chihlimbarului. L microscopul electronic apărea un miez mai dur, translucid, înconjurat d un strat de colagen, depus probabil în cursul anilor chiar de organism victimei. Din obiect ieşeau trei fire foarte fine. Rezultatele analizelor n-a permis nici o concluzie asupra naturii si funcţionalităţii sale.

Printre cei ce s-au preocupat de acest subiect se numără medic Roger K. Leir din Thousand Oaks (California), care, din 1995 până î: februarie 2000, a efectuat nouă intervenţii de extragere a unor implan

turi. în ţesutul din jurul obiectelor s-au găsit neobişnuit de mulţi nerv: şi nici un semn de inflamaţie. Toate implanturile erau acoperite cu ui înveliş extrem de rezistent, sub care se afla un miez metalic cu o struc tură moleculară stranie. Aceste implanturi, sugerând "nanotehnologii" nu au relevat însă nimic special (dar ce ar fi spus un savant de acum c sută de ani dacă ar fi examinat un microprocesor actual?...). Metalu avea proprietăţi magnetice şi, sub raze ultraviolete, emana o lumină fluorescentă verde-gălbuie. Nimeni nu s-a hazardat în presupuneri privim originea acestor obiecte.

Dovezi fizice ale răpirii?

Pe lângă presupusele implanturi, unele victime au găsit, în dimi neaţa care a urmat răpirii, *pete stranii* pe pernă, cămaşa de noapte cearşaf etc. Deşi la prima vedere păreau pete de sânge, s-a dovedit că el< erau urmele unei substanţe necunoscute, aveau o culoare uşor diferiţi de a sângelui uman, iar victima nu prezenta răni sau zgârieturi care să f justificat petele. Acestora li se adaugă cicatricele, pigmentaţiile, arsurile hemoragiile nazale, scurgerile genitale ne justificate, o vagă senzaţie d<

oboseală, ochi injectaţi, vederea afectată, dureri inexplicabile - acuzate de cei răpiţi la trezire. Desigur, toate aceste dovezi sunt socotite neconcludente de către sceptici.

Deşi, de regulă, după răpire, victima este adusă înapoi la locul de unde a fost luată, există si unele "erori". De pildă, o femeie, răpită cu tot cu maşină, s-a văzut apoi la volan, în mijlocul unui lan de grâu, fără nici o urmă care să indice cum de a ajuns acolo. Până să se dumirească, s-a simţit cuprinsă de somn, trezindu-se apoi la marginea şoselei, ca si cum cei care au răpit-o si-ar fi dat seama de greşeală şi au căutat s-o repare.

Intr-un alt caz, o femeie, răpită din dormitor, a fost apoi depusă în mijlocul unei păduri aflată la distanţă de o milă. Ajunsă acasă, în picioarele goale, tălpile ei erau pline de răni. Alte victime s-au întors în pat cu pijamaua udă, deoarece afară ploua, sau cu şosetele pline de noroi. Scepticii pot întreba dacă aceste cazuri nu se explică prin som-nambulism. Iar alţii s-ar putea întreba, în replică, dacă unele cazuri considerate "somnambulism" nu sunt de fapt răpiri...

Derrel Sims, investigator pentru răpiri OZN din Huston, Eve Frances Lorgen, licenţiată în biochimie, şi dr. Roger K. Leir au descoperit recent faptul că, în urma răpirii, unui mare număr dintre victime li

se impregnează în piele, în special pe braţe, umeri, urechi, piept, picioare, mâini, bărbie, o substanţă care devine fluorescentă la lumină ultravioletă. Fluorescenta nu dispare, chiar dacă se freacă locul cu alcool izopropilic sau alţi solvenţi, dar dispare spontan în câteva zile. Majoritatea petelor au forme geometrice bine definite: semilună, inimă, triunghi, o linie orizontală cu trei segmente dedesubt, ca şi cum victimele ar fi fost "marcate". Dar, pentru a trage o concluzie definitivă, ar trebui efectuate investigaţii detaliate, eliminând cauzele naturale. Din păcate, toate acestea necesită analize calitative costisitoare, pe care nimeni nu este nici dispus, nici interesat să le finanţeze.

Sindromul post-răpire

Răpirea reprezintă o traumă, asemănătoare violului, care rămâne întipărită în psihicul victimei chiar si atunci când aceasta nu-si reaminteşte conştient cele petrecute. Ca urmare, cel răpit va manifesta simptome de nevroză: oboseală, depresie, insomnii, coşmaruri, angoasă, agresivitate, rememorări confuze, fobii (de pildă, o groază inexplicabilă de întuneric, de anumite sunete, mirosuri, obiecte, imagini, fiinţe sau de locuri

legate de răpire) etc. Femeile care au trecut prin experimente implicâni sexualitatea pot manifesta o răceală nefirească fată de copii. Toate la un loc formează *Sindromul Post-Răpire (Post-Abduction Sindrome),* vindecabil parţial prin rememorarea celor petrecute.

Cei ce conştientizează cele întâmplate vor prezenta adesea un sentiment de înstrăinare fată de cei din jurul lor, simţind că sunt cumva "altfel" decât ei. Nu mai puţin important este ceea ce profesorul Mack a numit *"socul ontologic".* O persoană crescută în ideea că omul este singur în Univers ori în credinţa că este vegheat de un Dumnezeu este obligai să-si reconsidere aceste convingeri, să admită existenţa altor inteligenţi utilizând o tehnologie superioară si având un comportament inexplic bil pentru specia umană.

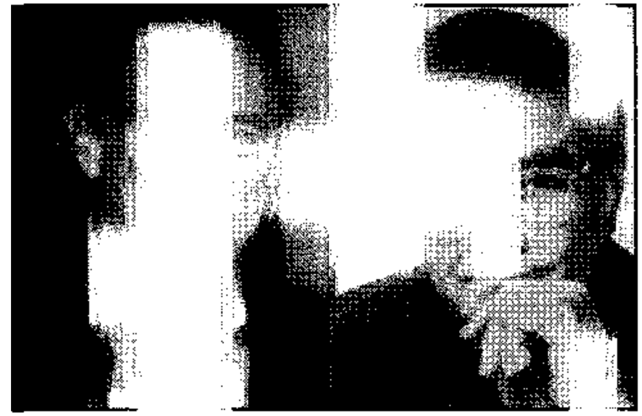
>• Câtă încredere putem avea în regresia hipnotică?

în jur de 25-30% din cei răpiţi îşi reamintesc spontan cele întâmplate, deşi de multe ori lacunar si ceţos. Restul informaţiilor despre răpirile OZN se obţin de regulă prin regresie hipnotică. Această metodă se bazează pe faptul că mintea înregistrează multe lucruri pe care nu suntem capabili să ni le reamintim conştient, dar care pot fi evocate într-o stare de relaxare indusă prin hipnoză. Metoda este folosită de mult timp de psihiatri si de poliţie.

Dacă un investigator greşeşte în sondarea presupuşilor martori, ai putea produce amintiri false. Psihiatra Edith Fiore a observat că în regrei siile hipnotice pe care le-a condus pacienţii manifestau uneori confuzii; contradicţii cu afirmaţii anterioare, negând că s-ar fi întâmplat lucruri susţinute ferm la şedinţa precedentă. Totuşi, utilizată cu discernămân această metoda se dovedeşte eficientă.

Deşi s-a insinuat că răpirile ar fi

amintiri false construite pe baz, imaginilor din filmele cu extraterestri, nimeni n-a raportat tipurile de; făpturi nepământene imaginate în aceste filme, ca de altfel nici roboti. Investigatoarea britanică Jenny Randles a fost implicată într-un interesant studiu privind "răpiri imaginare", efectuat asupra a 11 bărbaţi si 9 femei. Celor în cauză li s-a spus să-si imagineze că au fost răpiţi de un OZN si li s-a cerut să descrie în detaliu, inclusiv prin desene, ce anume li s-a întâmplat. Descrierile lor au fost diferite de rapoartele "adevăraţilor" răpiţi. Nouăzeci la sută au prezentat intrarea în navă de o manieră spectaculoasă, fără nici o legătură cu ce spun martorii răpirilor. Extraterestrii imaginaţi purtau aproape în toate cazurile arme cu raze,

Dr. John Mack (stânga) si Budd Hopkins (dreapta).

ceea ce nu există în nici un raport despre răpiri. Nici un participant la studiu nu a vorbit de examinarea medicală, în plus, descrierile obţinute de la grupul studiat prezentau o remarcabilă varietate.

>• Budd Hopkins si lacuna în timp

Budd Hopkins este un cunoscut artist, ale cărui sculpturi pot fi admirate la muzeele Whitney şi Guggenheim. Prin anii şaptezeci, pe când OZN-urile nu-1 preocupau câtuşi de puţin, a fost rugat să ajute câteva persoane care avuseseră o experienţă de "lacună în timp". Hopkins s-a adresat în acest sens dr. Robert Naiman si dr. Aphrodite Clamar, pentru

regresie hipnotică. Sub hipnoză, cei în cauză s-au văzut victime ale unei răpiri OZN. Hopkins a devenit tot mai convins că în spatele acestor răpiri s-ar afla un imens experiment genetic practicat asupra omenirii de entităţi venite din cer. El şi-a publicat concluziile în cartea *Missing Time* (1981). A primit, în scurt timp, peste 400 de scrisori de la persoane care credeau că au trăit un incident asemănător. Drept urmare, Hopkins a început el însuşi să aplice regresia hipnotică, în 1992 avea peste l 500 de cazuri de răpiri în dosarele sale.

Cartea lui Hopkins a adus şi alte revelaţii: majoritatea răpirilor încep în jurul vârstei de 5-6 ani, o răpire este urmată în cursul vieţii de numeroase altele, iar familii întregi au fost şi continuă să fie urmărite 5eneraţie după generaţie.

SUNTEM COBAI? TRĂIM ÎNTR-O REZERVAŢIE?

Experimente genetice pe generaţii de-a rândul

O particularitate bizară si deranjantă, mai ales la început, a răpirili OZN, a fost componenta sexuală, faptul că pe parcursul unei răpiri asup: victimei se efectuează adesea (unii spun că totdeauna) si *manipulări* i *scop reproductiv.* Prima răpire în care acest aspect a apărut în mod pre nant a fost cea a lui Antonio Villas Boas (Brazilia, 1957). Cu o anumi întârziere, s-a făcut cunoscut că operaţii de acest tip au existat si în căzu soţilor Hill (SUA, 1961), ca si în alte răpiri din anii şaizeci sau sapteze ai secolului trecut.

Dimensiunile si proporţiile acestor manevre au devenit clare ab după investigaţiile detaliate asupra cazului Debbie Tomey (Kathie Davis mediatizat în 1987 de Budd Hopkins, ca si asupra cazului Betty Andreasso Luca, cercetat de Raymond Fowler. Constatările au fost confirmate si d alţi investigatori, printre care David Jacobs si John Mack.

în unele cazuri, victima a fost determinată să aibă relaţii sexuale c fiinţe nepământene; alteori se recoltează ovule de la femei (fie pe ca vaginală, fie cu un ac flexibil lung, ataşat de un soi de "seringă", introdu prin ombilic) si spermă de la bărbaţi (cu ajutorul unor cupe absorban care produc ejacularea). Operaţia este de regulă dureroasă, mai ales femei, dar răpitorii au procedee (poate prin hipnoză...) cu care bl chează rapid orice disconfort. Urmează o fecundare artificială, intri ducând si gene extraterestre, iar ovulul fecundat este implantat un "mame purtătoare" pământene, răpită special pentru această operaţi Aceasta va constata peste câteva săptămâni că

este însărcinată.

După circa trei luni (între sase si douăsprezece săptămâni, după st tisticile lui Jacobs), mama purtătoare este din nou supusă unei proc duri medicale - cea de extragere a embrionului, care este plasat într-u cilindru argintiu, un uter artificial, unde va pluti, într-un lichid străvezi

[1] *"Extragerea embrionului din mama purtătoare." Betty Andreasson Luca, autoarea desenului, afirmă că a fost martoră la această scenă.*

până la "naştere", legat prin tuburi flexibile de diverse aparate, în felul acesta se creează hibrizi, poate pentru a fi apoi infiltraţi printre oameni, poate pentru a fi duşi pe staţii spaţiale sau planete îndepărtate.

Dacă femeia apucă să descopere că este însărcinată, va avea surpriza să constate, după noua răpire (ştearsă si ea din mintea victimei) că sarcina a dispărut inexplicabil. Uneori dispariţia o constată medicul căruia femeia i se adresase pentru avort.

Mulţi martori au relatat cum, pe

parcursul răpirii, au văzut încăperi în care se aflau f etusi, fie plutind într-o soluţie lichidă, în conteinere transparente, fie culcaţi într-un mediu lichid sau uscat. Conteinerele sunt plasate în nişte sertare cu rol de incubatoare. Unii au văzut si "crese" cu aproape o sută de bebeluşi culcaţi în cutii transparente. Invariabil, copiii sunt foarte liniştiţi, uneori părând bolnavi.

După câţiva ani, urmează *ceremonia de prezentare.* Femeilor răpite li s-au prezentat nişte fiinţe firave dar superinteligente, dându-li-se de înţeles că aceşti copii sunt ai lor si "au nevoie de mamă". Martorele au

fost puse să ia în braţe copiii hibrizi, pentru care contactul uman pare esenţial. Unele au avut o reţinere firească, dar au fost obligate să facă gestul. Oricum, după contactele umane, hibrizii "arată mai bine" decât la început. Poate - s-a speculat - ceea ce lipseşte acestei societăţi superdezvoltate, supertehnologice, este afecţiunea...

Astfel de incidente, care par să aibă scenarii repetitive, au primit si un nume - *Sindromul Copilului Pierdut (Missing Baby Syndrome).*

> Cazul Villas Boas

Primul caz de răpire OZN care si-a câştigat o oarecare notorietate a fost cel al lui Antonio Villas Boas, student de 23 de ani, dintr-o familie de fermieri din apropierea oraşului São Francisco de Sales (statul Minas Gerais, Brazilia), în 15 octombrie 1957, la ora unu după miezul nopţii, Antonio ara cu tractorul, care, în acel sezon, era folosit zi si noapte. Un obiect roşu, în formă de ou, lat de 7 metri si lung de 10, s-a oprit la vreo 50 de metri deasupra capului său, înecând totul într-o lumină ca ziua, pentru ca apoi să aterizeze alături, pe trei picioare. Antonio a încercat să plece cu tractorul, dar

după câţiva metri motorul s-a oprit. Trei omuleţi de un metru cincizeci, îmbrăcaţi în salopete mulate pe corp si cu căşti pe cap, 1-au imobilizat pe martor si 1-au urcat în "ou". Aici a fost dezbrăcat, uns cu un lichid vâscos, incolor si i s-a luat o mostră de sânge din bărbie. Lăsat singur, a fost pus să inhaleze un fum (poate un drog?) care 1-a făcut să vomite.

După un timp, în uşă a apărut o femeie goală, înaltă de 1,35 metri, dar bine proporţionată. I-a dat de înţeles lui Antonio, prin gesturi, ce anume doreşte de la el şi, după o scurtă ezitare din partea bărbatului, între cei doi s-a consumat un act sexual, înainte de a se despărţi, ea si-a arătat cu mâna abdomenul, apoi spre Antonio şi spre cer. Bărbatul a fost lăsat să se îmbrace şi să examineze interiorul navei, dar nu i s-a permis să ia cu el nici un obiect. Era ora 5,30. Aparatul a decolat lent, după care, ţâşnind ca o ghiulea, a dispărut în câteva clipe.

în zilele următoare, Antonio a vomat tot timpul, câteva nopţi n-a putut dormi sau avea coşmaruri. Timp de o lună după incident a acuzat dureri de cap, iritaţii ale ochilor si lăcrimare, somnolenţă şi apariţia unor pete pe corp. Nu a avut totuşi curaj să povestească întâmplarea decât mamei sale. Mult mai târziu, s-a decis să-i scrie unui

investigator OZN. Acesta, împreună cu dr. Olavo Fontes, de la Şcoala Naţională de

Medicină din Rio de Janeiro, ajung, la 22 februarie 1958, să-1 interogheze pe Antonio, dar n-au reuşit să-1 prindă cu vreo inadvertenţă ori cu vreo ezitare, în acest caz nu a fost aplicată metoda regresiei hipnotice, iar examenele clinice si testele psihiatrice 1-au găsit pe martor sănătos si cu o inteligenţă peste medie.

Antonio Villas Boas a devenit un jurist respectabil si tată a patru copii, trăind în apropiere de oraşul Brasilia, în 1978 a acceptat să participe la o emisiune televizată, reconfirmând incidentul OZN si adăugând unele amănunte, înainte de moartea sa, acum câţiva ani, a declarat că în anii şaizeci a fost invitat de "forţe de securitate" din SUA pentru a identifica resturile unui OZN prăbuşit. Dar el a refuzat să detalieze acest subiect chiar si în faţa familiei sale.

> Cazul Debbie Tomey

Debra (Debbie) Tomey (numită, pentru păstrarea anonimatului, Kathie Davis în cartea *Intruders* a lui Budd Hopkins, sau Debbie Jordan în alte scrieri), s-a născut în 1959. Mai multe întâmplări bizare au deter-minat-o la un moment dat să se adreseze lui Budd Hopkins. După un număr de şedinţe de regresie hipnotică, acesta a ajuns la concluzia că Debra a fost răpită în mai multe *ocazii,* începând din prima copilărie.

într-o noapte târzie din decembrie 1977, Debbie si două prietene au văzut, din automobil, o lumină stranie care a trecut de câteva ori pe deasupra lor. Ulterior au constatat că, deşi drumul dura în mod normal zece minute, au ajuns în oraş pe la patru si jumătate dimineaţa. Regresia hipnotică a scos la iveală adevărul: două dintre cele trei ocupante ale maşinii au fost răpite si examinate. Peste puţin timp de la acest incident, la începutul anului 1978, Debbie a constatat că este însărcinată. Sarcina progresează normal, sub supraveghere medicală, însă în martie Debbie se pomeneşte că i-a revenit ciclul menstrual. Medicul este consternat: sarcina a dispărut pur si simplu, deşi nu există nici un indiciu al vreunui avort natural sau indus.

Regresiile hipnotice vor scoate la iveală faptul că, în acea noapte de decembrie, fiinţe nepământene i-au implantat lui Debbie un embrion, pe care ea 1-a purtat trei luni, după care, cu prilejul unei alte răpiri, fătul i-a fost extras si plasat într-un incubator special.

în 1983, Debbie si-a reamintit, de această dată spontan, că a fost dusă undeva, poate pe o navă, unde i s-a prezentat o fetiţă, însoţită de

doi nepământeni "cenuşii". Fetiţa nu arăta ca un copil obişnuit, dar nici ca "ei". Era palidă, avea buzele trandafirii, ochi mari, albaştri, capul îi era ceva mai mare decât normal, în special în zonele frontală si occipitală... Martorei i s-a dat de înţeles că era fiica ei hibridă, rezultat al sarcinii atât de brusc terminată în martie 1978. Aparent, si fetiţa înţelesese că se va întâlni cu mama ei, dar a fost şocată de înfăţişarea acesteia, diferită a sa. Femeii i s-a mai spus că micuţa nu va putea veni cu ea deoarece ar rnuri, dar acum are nevoie de căldură maternă, în mai 1986 a avut loc o nouă şedinţă de regresie hipnotică. Debbie visase, cu puţin timp în urmă, că a fost dusă la un alt "ceremonial de prezentare", în care şi-a revăzut fetiţa, acum ceva mai mare, iar lângă ea un prunc... Si i s-a spus că aceşti copii, presupuşi ai ei, sunt doar doi din nouă...

întâmplările bizare de la Copley Woods au continuat, având ca subiecţi pe cei doi băieţi ai lui Debbie, care erau vizitaţi noaptea si îndoctrinaţi cu informaţii de origine extraterestră de către bizarii vizitatori, în timp ce fusese însărcinată cu Tommy, Debbie primea sistematic telefoane misterioase, care înşirau fraze de neînţeles, adresate aparent viitorului copil... Apelurile au continuat şi după ce ea si-a schimbat numărul, dar au încetat

la naşterea lui Tommy. Băiatul a învăţat să vorbească foarte târziu, în primii ani folosind cuvinte de tipul celor auzite la telefon.

> Cazul Betty Andreasson Luca

Betty Aho, născută în 1937, s-a măritat cu Andreasson imediat după terminarea liceului, în seara zilei de 25 ianuarie 1967, părinţii lui Betty, ca şi cei şapte copii ai ei, cu vârste între 3 si 11 ani, se uitau, în camera de zi, la televizor, în jurul orei 18,35 luminile din casă au început să pâlpâie, sfârşind prin a se stinge. Pe geamul care dădea spre un câmp se zărea pulsând o lumină rosie-portocalie. Tatăl lui Betty merge la fereastră să vadă ce se întâmplă si observă patru creaturi identice, înalte de 1,10 până la 1,30 metri, cu pielea cenuşie şi capete mari, având forma de pară întoarsă, care veneau spre ei sărind ca nişte lăcuste. El nu-şi va aminti mai mult. Betty în schimb va vedea intruşii intrând în casă trecând *prin* uşă. Purtau un fel de uniforme mulate pe corp. Ochii le erau mari, ca de pisică, nasul înlocuit cu două găuri si gurile semănau cu o cicatrice orizontală.

Betty, foarte religioasă, va fi convinsă că a asistat la vizita unor îngeri; ea îşi va sfătui familia să nu povestească nimănui prin ce trecuseră.

Abia în 1975, citind în ziar o invitaţie făcută de prof. J.Allen Hynek, s-a hotărât să-şi descrie experienţa, în 1977, o echipă de specialişti a început investigaţiile, incluzând regresii hipnotice asupra doamnei Andreasson si a celei mai mari dintre fetele sale, pe nume Becky. Sub hipnoză, Betty i a relatat, spre surprinderea generală, detalii din cel puţin 20 de răpiri OZN, prin care trecuse în viaţa ei. A suportat numeroase proceduri medicale, ţintind poate o însămânţare artificială (deşi ea îşi făcuse o operaţie de histerectomie...) si extragerea unui implant din nas. Dar în răpirile ei există si numeroase elemente mistice, spunându-i-se, spre exemplu, că "a fost aleasă ca mesager"...

în 1973 Betty a fost dusă pe o navă ca să asiste, printr-o prezenţă umană, reconfortantă, o femeie din care câţiva omuleţi cenuşii extrag un făt imatur, apoi încă unul, geamăn. Feţii extrasi n-au nici treizeci de centimetri. Li se înfig ace lungi în vârful capului si în urechi, li se face o operaţie în jurul nasului si gurii... După aceasta, fără să fi fost lăsaţi să respire, feţii sunt introduşi fiecare în câte un conteiner plin cu un lichid transparent, într-o cameră vecină, un alt făt, puţin diferit ca aspect, pluteşte într-un borcan asemănător...

în 1976 Betty va divorţa şi se va remărita cu Bob Luca, dar răpirile vor

continua, unele prezentând o puternică tentă mistică.

Becky, fiica cea mare a lui Betty, a fost şi ea implicată în repetate răpiri, aparent cu scop de îndoctrinare şi antrenare pentru a putea recepţiona mesaje venite de la răpitori.

Raymond Fowler a consacrat, între 1979 şi 1997, cinci cărţi cazurilor de mai sus. Primele două volume au fost traduse si în România.

Un imens program de hibridare?

i Unii analişti ai fenomenului răpirilor estimează că în 50% dintre acestea ar exista o componentă vizând reproducerea, iar în 5% contacte sexuale cu entităţi nepământene.

Unora dintre cei răpiţi li s-a spus că vizitatorii recurg la experimente genetice, vrând să creeze o nouă specie de oameni, fie "deoarece, pe măsură ce trece timpul, omenirea va deveni sterilă... din cauza poluării", fie fiindcă s-ar dori crearea unor supraoameni. Se pare că aceştia ar trebui să aibă un cap mult mai mare decât al oamenilor. Numai că aşa ceva nu este posibil! Doctorul Michael Swords a atras pentru prima dată atenţia asupra faptului că, în timp ce toate mamiferele nasc pui vii fără

dificultăţi, naşterea la om e dureroasă. Aceasta deoarece craniul său a atins dimensiunile maxime posibile, condiţionate de faptul că mersul biped nu permite lărgirea oaselor bazinului ce mărginesc canalul pel-vian, pe care fătul îl străbate la naştere. Cu alte cuvinte, un supraom nu s-ar putea naşte pe cale naturală, deoarece ar avea un cap prea mare, ceea ce înseamnă si că femelele unei asemenea specii nu ar putea duce la termen o sarcină. Fătul ar trebui să crească în mediu artificial, asistat de aparate de tipul celor descrise de martorii răpirilor.

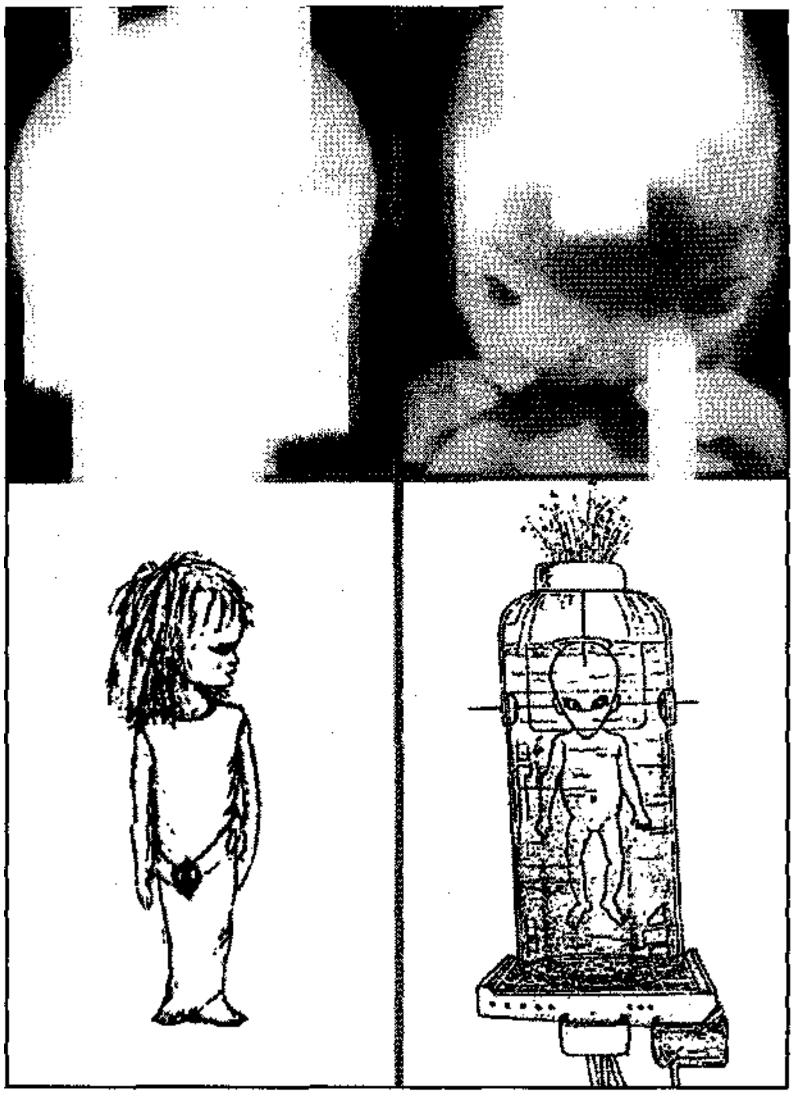
Mulţi au remarcat asemănarea între descrierile de extraterestri si embrionii umani. Există o logică în asta: omul are un cap (si un creier) mai mare decât alte primate datorită unui proces numit *neotenie.* Fetusii de om si de cimpanzeu seamănă extraordinar de mult, dar omul nu ajunge niciodată la "maturitatea tip cimpanzeu" pentru că mecanismele genetice îl opresc undeva pe drum. Din acest motiv, omul nu are pilozitatea maimuţei, în schimb, raportul cap/corp este mai mare, fiind identic cu cel de la embrion la adult. Pentru a obţine indivizi cu creierul si mai mare, procesul ar trebui oprit si mai devreme. S-ar crea astfel vietăţi firave, cu capul imens, total lipsite de păr - exact descrierea ipoteticilor vizitatori coborâţi

din OZN-uri...

O idee lansată de prof. Jacobs este aceea că *hibridarea este treptată:* de-a lungul mai multor generaţii, sunt creaţi hibrizi tot mai apropiaţi fizic de oameni si intelectual de extraterestri. Aceştia vor înlocui în timp oamenii de pe Pământ. John Mack constată, în cartea *Passport to the Cosmos* (1999), un aspect nou si bizar al fenomenului hibridării: mai multe persoane răpite i-au declarat că au ajuns să aibă legături permanente, un soi de căsnicii secrete, cu fiinţe de sex opus "din cealaltă parte". Viitoarea pereche "mixtă" este pregătită din copilărie de cei care îi răpesc, fiinţa pământeană si cea nepământeană fiind puse să se joace împreună si să se cunoască. Lucrurile sunt lăsate apoi să evolueze firesc. Astfel de "răpiri comune" ar putea implica si pământeni din locuri diferite, care, dintr-un motiv ştiut numai de răpitori, ar urma să formeze o pereche.

> David M. Jacobs si invazia prin hibridare

Doctorul David M. Jacobs este considerat unul dintre cei mai reputaţi specialişti în studierea fenomenului răpirilor OZN. El si-a obţinut doctoratul în ştiinţe istorice în 1973, cu o teză intitulată *Controversa OZN în Statele Unite,* publicată în 1975 de Universitatea din Indiana.

Omuleţii cenuşii (stânga sus) seamănă cu embrionii umani (dreapta sus), fiind, poate, o rasă provenită din Homo sapiens, prin neotenie.

Schiţă de Debbie Tomey (stânga jos), înfăţişând copilul care i-a fost prezentat drept una dintre progeniturile ei hibride.

Uter artificial (dreapta jos) în care se dezvoltă embrionul.

Jacobs este profesor permanent la Universitatea Temple din Philadelphia, unde ţine cursuri de istorie politică si culturală, între care, cu regularitate, cursul "OZN-urile si societatea americană".

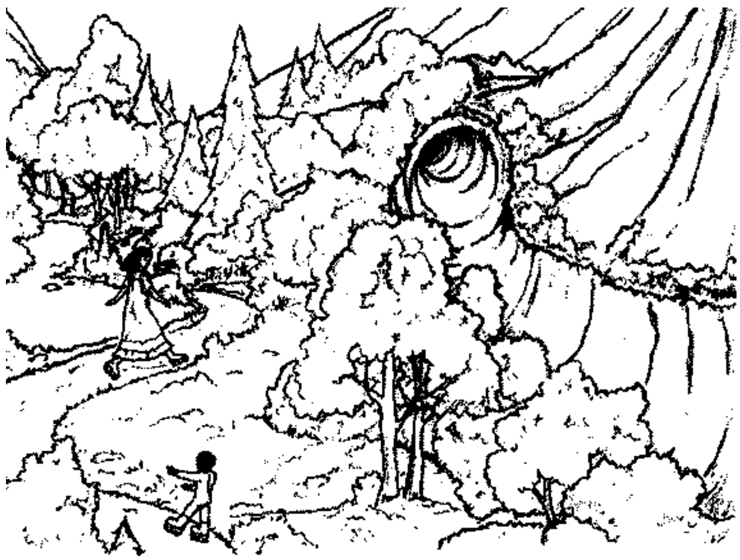
în cărţile sale *Secret Life* (1992) si *The Threat* (1998), bazate pe 110 cazuri studiate personal până în 1998, ca si pe cazuri examinate de alţi investigatori, David M. Jacobs a realizat o clasificare a răpirilor OZN si a fazelor acestora. El a acordat o importanţă aparte unor detalii peste care alţi analişti trecuseră superficial. De exemplu, multe victime acuzau faptul că au fost privite în ochi de către răpitori, inducându-li-se anumite gânduri sau sentimente, uneori o puternică dorinţă sexuală. Alţii povesteau că au fost puşi să interpreteze "roluri" sau să acţioneze aparate, fără să înţeleagă când si cum au învăţat aceasta. Jacobs era convins totuşi că în multe relatări erau introduse, fără intenţie, false amintiri, poate fragmente din visele victimelor, prin care subconştientul acestora umplea anumite goluri sau "completa" unele descrieri.

Multă vreme prof. Jacobs a considerat fenomenul răpirilor OZN drept neprime j dios. Mai recent însă, el a ajuns convingerea că toate răpirile se explică printr-un experiment genetic asupra speciei umane, pentru a crea o nouă rasă de hibrizi cu care să fie repopulat

treptat Pământul, înlăturând rasele umane tradiţionale. Jacobs scria în 1998 că, după treizeci de ani de studiere a fenomenului OZN, pentru prima dată a început să se teamă de consecinţele acestuia pentru viitorul omenirii.

Ipoteza Grădinii Zoologice

De multe ori, victimele răpirilor, dar si investigatorii fenomenului, se întreabă cu ce drept străinii îi tratează pe pământeni ca pe nişte cobai. Primul răspuns la această întrebare a venit din partea susţinătorilor aşa numitei *Ipoteze a Grădinii Zoologice* (în limba engleză, *Zoo Hypothesis)* sau, altfel spus, *ipoteza rezervaţiei extraterestrilor.* Conform acesteia, inteligenţa făpturilor care ne vizitează ne depăşeşte cel puţin tot atât cât depăşim noi animalele. Si, la fel cum noi declarăm rezervaţii anumite zone, "ei" au declarat Pământul o uriaşă rezervaţie naturală, în care se fac mici corecţii în evoluţia fiinţei inteligente. In rezervaţiile noastre anesteziem animale sălbatice pentru a le studia; când ele se trezesc, nu-si vor aminti nimic din cele întâmplate. Si noi marcăm animalele sălbatice prin implanturi (există peste trei milioane de animale cărora oamenii le-au implantat sau ataşat transpondere - dispozitive de dimensiunile

Pădurea "muzeu" în care a fost dusă Betty Andreasson Luca.

unui bob de orez, care transmit, prin radio, un cod al individului, către centrele de urmărire), ori facem experimente genetice pe animale sau plante de cultură.

Ar putea exista însă si răpiri definitive, fără întoarcere. Victimele acestora ar fi duse în nişte *rezervaţii anexe,* aflate pe alte planete, în baze spaţiale, într-o altă dimensiune sau pe un alt tărâm, dar cu siguranţă într-un loc care depăşeşte înţelegerea noastră actuală. Poate în aceste rezervaţii sunt cultivate rase "pure", care au însă nevoie uneori de hibridarea cu "soiul sălbatic" pământean, la fel cum agronomii hibridează soiurile nobile de grâu cu

soiuri sălbatice pentru a crea noi varietăţi, rezistente la anumite boli.

Există numeroase rapoarte în care cei răpiţi spun că au văzut, în locurile în care au ajuns, aparent la bordul unor OZN-uri sau "nave-mamă", colecţii mari de animale si plante. Denise si Bert Twiggs, în cartea lor *Secret Vows,* afirmă că au văzut, în timpul unei răpiri din 1976, pe o "navă-mamă" o adevărată arcă a lui Noe: elefanţi, lei, ursi, lupi, păsări etc., dar si specii de origine necunoscută.

Nu cumva în astfel de locuri sunt aduşi aviatorii si marinarii pierduţi în Triunghiul Bermudelor, în Marea Diavolului si în atâtea alte locuri? Poate aici a fost adus Frederick Valentich, dispărut în 21 octombrie 1978 deasupra Mării Tasmaniei, după ce a anunţat că e atacat de un OZN imens. Poate si echipajul locotenenţilor Felix Moncla si R.R. Wilson, care a dispărut în 23 noiembrie 1953 cu un avion de vânătoare F-86, pe când încercau să intercepteze un obiect zburător necunoscut, aflat deasupra Lacului Superior. La 28 decembrie 1988, în Puerto Rico, un număr mare de martori au urmărit un OZN triunghiular uriaş, uşor curbat în partea din spate. Două avioane de vânătoare 1-au atacat, dar, printr-o scurtă manevră, OZN-ul le-a "înghiţit", după care s-a făcut nevăzut.

Au fost semnalate si tentative (nefinalizate) de răpiri OZN definitive, dintre care reproducem alăturat cazul de la Kiev, din 1989. Un bărbat din Moscova, care, pentru a-si păstra anonimatul si-a ales pseudonimul M. Markov, în noaptea de 30/31 august 1978, în timp ce înota în mare la Planerskoe (Crimeea), a fost invitat să urce într-un OZN si întrebat dacă n-ar dori să plece definitiv pe o altă planetă, cu o civilizaţie superioară, unde trăiesc deja numeroşi pământeni. El a refuzat, deoarece i s-a spus si că dacă se va întoarce de acolo pe

Pământ va muri. Are această relatare vreo legătură cu legenda tinereţii fără bătrâneţe si vieţii fără de moarte?

Anton A. Anfalov, autor prolific de texte despre fenomenul OZN, afirmă că ar fi obţinut din partea Ministerului de Interne al Ucrainei informaţii că în Ucraina dispar fără urmă, anual, trei-patru mii de persoane. Dintre acestea, se apreciază că aproximativ 5% (deci 150-200 anual) sunt răpite definitiv de extraterestri. Prof. Vladimir Ajaja, de la Universitatea din Moscova, o sursă mult mai autorizată, este de asemenea convins că există un astfel de proces.

> Elani pentru o grădină zoologică extraterestră

în 25 octombrie 1974 Cari Higdon din Wyoming plecase singur la vânătoare. După mai multe ore de mers prin pădure, a zărit în faţa sa un grup de cinci elani păscând într-o poiană. A ochit si a tras. La jumătatea drumului, glontele s-a lovit ca de un zid invizibil si a căzut pe pământ. In acest moment a apărut un individ bizar si 1-a invitat pe Higdon într-un OZN aflat alături. După ce au străbătut într-un timp scurt o distanţă imensă, au ajuns într-un oraş extraterestru. Mai interesant este însă că pe navă erau si cei cinci elani, într-un compartiment, însoţitorul său i-a spus că are nevoie de ei "pentru reproducere".

Higdon va fi găsit după un timp în autovehiculul său, în mijlocul unui smârc imposibil de străbătut cu o maşină. După acest incident va constata că i-au dispărut sechelele unei tuberculoze pulmonare si cal-culii renali.

> O tentativă eşuată de răpire definitivă la Kiev?

Pensionara Vera Prokofievna, o prietenă a ei, inginera Alexandra Stepanovna, si fiica de sase ani a acesteia, se plimbau în seara zilei de 4 iulie 1989 în Hidropark-ul din Kiev, aflat pe o insulă a Niprului. Brusc, au văzut în faţă trei indivizi foarte înalţi, palizi, cu ochi mari, strălucitori si plete blonde, îmbrăcaţi în nişte "cămăşi de noapte" argintii, semănând unul cu altul de parcă ar fi fost gemeni. Una dintre martore, curioasă, i-a întrebat dacă sunt cumva străini. Cei trei le-au răspuns că sunt extraterestri si că vin în fiecare zi să ia oameni de pe Pământ si să-i ducă pe planeta lor, aflată într-un loc care depăşeşte puterea de înţelegere a martorelor. Iar acum ar dori să le ia pe ele. Le-au arătat un "butoi" metalic uriaş, cu o antenă circulară deasupra, aşezat în boschetul de alături. Femeile, cuprinse de spaimă, ar fi vrut să ţipe, să fugă, dar erau paralizate şi simţeau înţepături în tot corpul, în cele din urmă, au reuşit să spună că vor să rămână pe Pământ, unde

au familie, copii... Cei trei s-au lăsat înduplecaţi neaşteptat de uşor, spunând că nu-i nimic, vor lua pe alţii. Apoi au urcat în "butoi", acesta a decolat, a devenit în câteva secunde o stea pe cer şi a dispărut.

Familia Iskuskov a raportat, în mod independent, în aceeaşi seară şi în acelaşi parc, nişte făpturi cu aceeaşi înfăţişare. Cazul a fost intens mediatizat, martorele fiind asaltate în săptămânile următoare de numeroşi reporteri şi cercetători ai fenomenului OZN. Revista *Nedelea,* supliment de duminică al ziarului *Izvestia,* a consacrat o pagină întreagă cazului, intervievându-1 si pe astrofizicianul A.F. Pugaci de la observatorul Academiei Ucrainene, care a explicat că asemenea cazuri sunt relativ frecvente.

Mutilări de animale si fiinţe neverosimile

Ipoteza Zoo vine să explice si alte ciudăţenii semnalate în ultimele decenii, începând din 1967, în SUA, dar si în Canada, Puerto Rico, Brazilia, Spania, Insulele Canare, Australia etc., deseori fermierii şi-au

găsit vite ucise, cu anumite organe îndepărtate: aparatul reproductiv, digestiv, alteori limba, buzele, ugerul, urechile, ochii. Tăieturile au fost totdeauna perfecte, fără sfâşieri. S-a apreciat că o asemenea precizie nu se putea obţine decât cu bisturie cu laser. De obicei, sângele era extras complet din trup, de parcă s-ar fi folosit cele mai moderne pompe de vid. Deşi adesea animalul era găsit în zăpadă, noroi sau în mlaştini, la multe mile distantă de locul unde ar fi trebuit să se afle, nici o urmă de paşi nu se vedea împrejur: nici a animalului, nici a făptaşilor.

La mijlocul anilor optzeci, numărul acestor stranii si inexplicabile mutilări de animale trecuse deja de 10 000 numai în SUA. Circa 90% aveau drept victime vite, restul alte animale: cai, câini etc. Acest fenomen continuă si azi...

S-au fixat recompense, mergând până la 45 000 dolari, pentru informaţii care ar duce la prinderea unor eventuali făptaşi ai mutilărilor, dar sumele au rămas

Capul unei vite mutilate. Tăieturile sunt foarte

neatribuite. Investigaţii atente au înlăturat pe rând explicaţiile obişnuite: prădătorii (coioţi, vulturi ş.a.), controversatul Bigfoot, omul sălbatic al pădurilor nord-americane, cultele satanice, experimente guvernamentale secrete etc. în schimb, există conexiuni cu rapoartele **OZN.** în 1980, un fermier din Texas a întâlnit două creaturi de culoare

cenusiu-verzui, înalte de 1,20 metri, cu ochi mari, migdalaţi, transportând un viţel. Martorul a rupt-o la fugă, iar după trei zile, când s-a întors cu soţia si un fiu, au găsit acolo viţelul mutilat. Doi fermieri - soţ si soţie - din Missouri au urmărit, în iulie 1983, două făpturi mărunte, cu piele albă, în costume argintii, cărând o vacă. Străinii au ridicat animalul într-o navă conică, după care au dispărut, în 1976, fermierul Pat McGuire din Wyoming a văzut o vacă dispărând pur si simplu când un OZN a trecut pe deasupra ei. în zorii zilei de 6 septembrie 1978, un băiat de 12 ani, pe nume Oscar, dintr-un sat aflat la sud de oraşul Rosario (Argentina), s-a pomenit în fata unui disc cu diametrul de 10 metri. Din

Chupacabra *(stânga) si* Sasquatch *(dreapta)*.

disc a coborât o făptură de peste 2 metri înălţime, care 1-a invitat la bord. Lui Oscar i s-a părut însă că a zărit înăuntru un robot tăind în bucăţi oase mari, care puteau fi de vită sau de cal si, speriat, a refuzat să intre. Judy Doraty, din Huston (Texas), a relatat sub hipnoză cum, fiind răpită împreună cu fiica ei de un OZN, a fost martoră la aducerea la bord a unui viţel. Omuleţii i-au scos viţelului, pe viu, inima, ficatul, rinichii si creierul, pe care le-au înţesat cu ace strălucitoare (poate sonde), continuate cu ţevi. I-au explicat martorei că în felul acesta măsoară poluarea mediului. Si exemplele pot continua...

Dacă vizitatorii administrează si rezervaţii anexe, în afara Terrei, poate că de acolo vin hominizii de mari dimensiuni, asemănători celor numiţi Sasquatch ori Bigfoot în America de Nord. Aceştia ar fi aduşi uneori "în vizită" pe Pământ de piloţii OZN-urilor. Ipoteza ar explica numeroasele cazuri de prezenţă simultană a unor OZN-uri si a unor hominizi stranii (în sase comitate din statul Pennsylvania, numai în anul 1973, au fost raportate 103 întâlniri în care apăreau simultan OZN-uri si Bigfoot), dar si misterioasele chupacabras care bântuie America Latină.

MESAJE, MISIUNI, SECTE

Răpirile - o mare scoală?

Experimentele genetice nu reprezintă singura dimensiune si singura caracteristică sau finalitate a răpirilor OZN. Altă componentă fundamentală, evidenţiată la majoritatea celor răpiţi, este *transformarea spirituală.*

Dr. David Jacobs a subliniat un episod neglijat de alţii. Pe parcursul răpirii, unul dintre omuleţi, de obicei cel mai înalt (un "lider"), intră în comunicare cu victima. La un moment dat, îşi apropie foarte mult faţa de cea a subiectului, privindu-1 în ochi. Unii au simţit cum li s-au "extras gândurile din creier", alţii cum li s-au "înscris în minte" anumite mesaje sau comenzi date de vizitatori.

Unii au încercat să ţină ochii închişi, dar li s-a poruncit să-i deschidă. "O dată ce te-ai uitat în acei ochi, eşti pur si simplu pierdut -spunea una dintre victime - nu mai ai voinţă, e ca si cum te-ar absorbi cu totul". Apoi, cei răpiţi experimentează o senzaţie de bine, de abandon, chiar de afecţiune faţă de răpitori, care-i apar ca "buni", "plăcuţi", "prietenoşi".

îndoctrinarea se realizează si prin "aparate de înscris informaţii", cu mare viteză, în creier (informaţii pe care victima nu si le va reaminti decât la "momentul potrivit"), sau prin diverse imagini proiectate pe un ecran ori direct în creier. Câteodată, imaginile sunt atât

de vii, încât răpitul nu îşi poate da seama dacă le trăieşte aievea sau nu. Scenele înfăţişate sunt uneori cutremurătoare, cum ar fi un holocaust nuclear sau ecologic, alteori au încărcătură sexuală sau emoţională, implicând persoane cunoscute ori nu. S-ar putea ca scopul să fie cel de testare a reacţiilor, de sugestionare sau de purificare.

Mesajul transmis cu această ocazie, adesea către subconştientul celui răpit, poate fi ilustrat prin exemplul lui Betty Andreasson Luca. "Bătrânii" pe care i-a întâlnit i-au spus că entităţile nepământene sunt aici pentru a ajuta specia umană. Toate formele de viaţă terestră trebuie conservate, în acest scop, străinii colectează, de multe secole, spermă,

ovule si chiar embrioni umani, nenumărate specii de plante si animale, "pentru ca nimic să nu se piardă". Ei cunosc si prevăd totul în lumea vie, cu excepţia acelor manifestări emoţionale care-1 fac pe om impre-dictibil. Din anii patruzeci, vizitele sunt mai frecvente, întrucât armele nucleare si poluarea mediului au devenit extrem de îngrijorătoare. "Veghetorii" Pământului doresc să ne schimbăm atitudinea faţă de planeta noastră, faţă de lumea vie. Ei i-au declarat la un moment dat lui Betty că "iubesc specia umană", adăugând însă că "mai bine să piară unii decât toţi".

După un astfel de mesaj, în care predomină componenta ecologică, subiectul răpirii va trece printr-un proces de transformare, simţindu-se din ce în ce mai legat de tot ce este viu în Univers. Mulţi răpiţi ajung să vorbească de o conectare cu Divinitatea, Sursa, Creatorul, cu ceva descris ca o iubire profundă pentru planeta Pământ, pentru toate fiinţele de pe suprafaţa ei, o afecţiune însoţită de remuscări pentru distrugerile provocate de omenire. Subiecţii încep să-şi cântărească faptele în concordanţă cu ceea ce cred că "Sursa" aşteaptă de la ei. Unii se blamează constatând că si-au irosit o bună parte din viată. Alţii îşi schimbă profesia, îndreptându-se spre domenii care ţin de ajutorarea semenilor,

de pildă spre medicină, ecologie... Ei acceptă în cele din urmă experienţa trăită - aşa cum spunea una dintre persoanele răpite: "Nu-mi mai pasă ce se spune despre aceste lucruri; ştiu doar că asta mi se întâmplă mie".

Există un număr de martori care percep întâlnirea ca pe o *iluminare,* simţindu-se "aleşi" în acest scop. Dincolo de trăirea terorii si a furiei faţă de răpire, ei încep să perceapă vizitatorii ca pe nişte intermediari între om şi Dumnezeu, aşa cum erau imaginaţi îngerii. Unii au avut sentimentul că, fiind răpiţi, s-au întors acasă în patria lor cosmică, într-un loc de o nespusă frumuseţe, căpătând o cu totul altă perspectivă asupra propriei lor identităţi, pe care o simţeau în acelaşi timp umană şi nepământeană, ca şi o nouă perspectivă asupra spaţiului şi timpului.

Uneori există *şcoli* în sensul propriu al cuvântului. O pacientă a doctorului Fiore - Linda - îşi amintea că a fost dusă într-un loc unde mai erau cincizeci-saizeci de persoane, cărora o creatură stranie, foarte înaltă, foarte slabă, îmbrăcată cu o robă lungă, le explica ce trebuie să facă pentru a evita autodistrugerea omenirii, ca si anumite acţiuni prin care s-ar putea vindeca pe sine si pe alţii.

Whitley Strieber scria că a fost dus o dată la *"o* universitate de un milion de ani vechime". El si-a mai reamintit cum în 1954, la vârsta de nouă ani, pe când locuia la bunici, în Sân Antonio (Texas), se scula noaptea si mergea într-un imens parc numit "Bazinul Olmos", aflat nu departe de centrul oraşului. Aici stăteau aşezaţi în cerc mai mulţi copii de vârsta lui, iar o făptură cu înfăţişare nepământeană le arăta imagini din Cosmos, le urmărea reacţiile emoţionale, îi învăţa să... danseze. Nimeni n-avea voie să-şi aducă aminte ori să spună că a fost acolo, iar după un timp chiar nu-si mai aduceau aminte, de parcă totul ar fi fost doar un vis. Strieber a făcut o listă cu numele celor care participaseră împreună cu el la această stranie scoală si apoi i-a căutat. Doi îşi amin teau vag că au fost împreună în Bazin, având si acum, din când în când, întâlniri cu "vizitatorii". Alţii uitaseră complet totul. Si o femeie din Canada a descris participarea sa la un "cerc de copii" asemănător.

într-o discuţie cu dr. John Mack, cu care s-a întâlnit în două rânduri, Dalai Lama a dat această declaraţie despre vizitatorii veniţi în miste rioasele nave aeriene: "*Aceste fiinţe, aceste creaturi, sunt foarte îngrijorate. Noi distrugem*

lăcaşurile lor fizice si spirituale; prin urmare, n-au altă alegere decât să se întrupeze, să vină la noi si să încerce să ne oprească".

Fenomenul contactaţilor

Mult înainte de apariţia primelor rapoarte despre răpiri, au existat persoane - aşa numiţii *contactaţi* - care au afirmat că au fost luaţi la bordul unor OZN-uri, unde li s-au transmis mesaje si misiuni din partea extraterestrilor. Atunci nici ştiinţa oficială, nici investigatorii OZN nu i-au luat în serios, dar la ora actuală afirmaţiile lor sunt privite într-o lumină diferită.

Prototipul contactaţilor a fost George Adamski. El a publicat câteva cărţi de succes, în care susţinea faptul că, începând din 1952, a fost unul dintre primii americani ce s-a întâlnit cu extraterestri si a fost luat într-o "farfurie zburătoare", cu care a efectuat o călătorie pe Venus. El a fost ales de "fraţii spaţiali" drept sol pământean, aşa că a întemeiat o sectă a adoratorilor de OZN-uri.

Adamski a avut numeroşi continuatori, unii prieteni de-ai lui, care vor scrie şi ei cărţi si vor întemeia secte... Truman Bethurum era mecanic de întreţinere, în iulie 1952, când avea 54 de ani si lucra pe şantierul

unei şosele în zona Desertului Mojave, a fost trezit într-o noapte de opt sau zece omuleţi de 1,40 metri care 1-au invitat, într-o engleză fluentă, să urce într-o farfurie zburătoare. Aici a făcut cunoştinţă cu conducătoarea expediţiei, numită Aura Rhanes. Ea i-a spus că sunt veniţi de pe Clarion, o lume ideală, unde nu există boli, politicieni sau impozite, că vizitează de mult Pământul, iar acum sunt îngrijoraţi de cele ce se petrec la noi.

Un alt faimos contactat, Daniel Fry, era specialist în tehnologia noilor tipuri de rachete americane si prieten cu Ronald Reagan, viitorul preşedinte al SUA. în noaptea de 4 iulie 1950 un OZN aterizează lângă el si-1 plimbă, în 30 de minute, de la poligonul din White Sands (New Mexico) până la New York si înapoi (deci cu o viteză de zece ori mai mare decât a sunetului). Un vizitator invizibil numit A-lan i-a transmis în acest timp lui Fry un avertisment: Pământul se îndreaptă către un holocaust nuclear.

Pictorul de firme american Howard Menger a avut şi el parte de un incident asemănător, incluzând o extraterestră blondă şi o călătorie prin spaţiu. La începutul anilor şaizeci, Menger si-a retractat în bună măsură declaraţia, menţionând un experiment organizat de

CIA. Apoi va reveni la prima variantă.

Un alt contactat faimos a fost Orfeo Angelucci, mecanic de aviaţie, în 1952 s-a întâlnit de două ori cu OZN-uri aparţinând unor "fraţi spaţiali", care 1-au luat la bord si i-au spus că ei urmăresc de mult "evoluţia spirituală a omului", dar acum se tem că "progresele materiale" ale omenirii vor pune în pericol evoluţia vieţii. I s-a mai spus că "Dumnezeu înseamnă iubire" şi că unii "fraţi spaţiali" trăiesc printre noi, neştiuţi, pregătind venirea unei noi ere.

Fermierul elveţian Eduard Meier spune că s-a întâlnit cu extraterestrii prima oară în 28 ianuarie 1975, după care contactele lor au devenit regulate. Controversatul contactat afirmă că a intrat în legătură cu creaturi din roiul stelar al Pleiadelor, aflat la circa 400 ani lumină de noi (stele în general tinere, deosebit de active, deci improprii vieţii), printre care cu frumoasa blondă Semjase... Lista poate continua cu mulţi alţii.

S-a discutat în literatura consacrată subiectului despre diferenţa dintre răpiţi si contactaţi. Primii se simt ghinionişti, traumatizaţi de experienţa pentru care depun mărturie, nefiind interesaţi de publicitate, de avantaje materiale sau de altă natură, în timp ce contactaţii se consideră nişte "aleşi" pentru misiuni extraordinare şi rareori sunt dezinteresaţi.

însă n-ar putea fi vorba de diversitatea unor reacţii omeneşti în faţa unui fenomen încă necunoscut?

Există si o altă categorie - aşa numiţii "contactaţi psihici" - care afirmă că sunt în permanentă legătură cu Inteligenţe Superioare din alte lumi, vorbind cu dezinvoltură despre nave cosmice, extraterestri, puteri care ne controlează, chiar dacă nu pretind, în general, că ar fi fost luaţi la bordul unor OZN-uri. Uneori apare o entitate nepământeană care transmite nemijlocit informaţia, alteori contactaţii psihici primesc comunicările prin *channeling* - receptarea unor mesaje, imagini, intuiţii de la o sursă invizibilă. Ca exemple, menţionăm dicteul automat (când mâna scrie de la sine, fără comanda minţii) sau xenoglosia (cel în cauză începe să vorbească într-o limbă pe care n-o cunoaşte). Pe această cale se obţin adesea texte coerente despre lucruri la care contactatul nu se pricepe câtuşi de puţin sau la care nu s-a gândit niciodată.

Cel mai influent dintre contactaţii psihici a fost George Van Tassel, mecanic de aviaţie, apoi pilot de încercare, în 1947 a închiriat un aeroport părăsit, aflat lângă o formaţiune stâncoasă din California, numită Giant Rock, a construit alături o cafenea, o şosea de acces, iar sub stâncă a săpat o încăpere suficient de largă

pentru nişte canapele, scaune si un pian. Aici a realizat presupusele sale contacte mentale cu instanţele extraterestre. A aflat astfel informaţii despre faptul că omul este un hibrid între maimuţe si venusieni sau despre evenimente biblice precum steaua de la Bethleem. Van Tassel pretindea că fusese luat de două ori la bordul unei nave spaţiale de un extraterestru pe nume Solganda.

Faima lui Van Tassel s-a datorat în primul rând Convenţiilor de la Giant Rock, organizate de el. La prima reuniune, din primăvara anului 1954, au participat peste 5 000 de persoane interesate de acest fenomen. Până la moartea iniţiatorului lor, aceste convenţii au rămas reuniunile cele mai mari şi mai bine mediatizate consacrate OZN-urilor.

> Primul "contactat" - George Adamski

George Adamski (1891-1965) era un imigrant polonez ce a practicat foarte multe meserii "neconvenţionale", între care fabricant de alcool în perioada prohibiţiei si profesor de filosofic la o scoală proprie. El spunea că a observat prin telescopul său un OZN în formă de trabuc încă în 9 octombrie 1946. începând din 1951 a publicat mai multe fotografii spectaculoase cu OZN-uri. Aflând că anumite persoane au văzut, într-o

regiune deşertică din California, OZN-uri coborînd la sol si nişte fiinţe stranii ieşind din ele, Adamski s-a deplasat în zonă si, după mai multe încercări infructuoase, în 20 noiembrie 1952 declară că a văzut si el, împreună cu patru însoţitori, o navă gigantică, ovală, care a aterizat. Numai Adamski are curajul să se apropie. El va povesti cum s-a întâlnit cu un nepământean cu înfăţişare omenească, cu păr blond care-i cădea pe umeri, îmbrăcat într-o salopetă. Acesta îi transmite telepatic că se numeşte Orthon, iar nava sa vine de pe Venus. Adaugă că extraterestrii sunt foarte îngrijoraţi de experienţele nucleare pământene, care "strică echilibrul ecologic al Universului", dar se feresc de oameni care au ucis mulţi semeni de-ai lor. Nu i-a permis lui Adamski să-1 fotografieze; acesta va face totuşi câteva clişee navei, ce se vor dovedi parţial voalate. Prietenii săi, care au urmărit întâlnirea de la distanţă, au făcut mulaje după urmele de paşi ale vizitatorului, rămase în nisip.

Au urmat alte contacte, pe care le-a descris în cărţile sale. Astfel, el declară că a fost luat într-o navă si a efectuat o călătorie pe... Venus, unde a văzut minunile unei civilizaţii mult avansate faţă de noi. Adamski era convins că a fost ales de această civilizaţie extraterestră ca să

propage în rândurile oamenilor venirea "fraţilor spaţiali". El va întemeia o sectă în acest scop. Adamski menţionează multe detalii, care vor fi evocate mai târziu în rapoartele celor răpiţi sau sub hipnoză, între altele, Adamski descria cum, în călătoria sa cosmică, a întâlnit centuri de radiaţii în jurul Pământului. Or acestea, numite centurile *Van Allen,* au fost descoperite abia după câţiva ani de la publicarea cărţilor sale.

Despre OZN-urile pe care le-a fotografiat s-a spus că sunt falsuri si că reprezintă capacul unui felinar cu gaz din California anilor 1890, o lampă pentru masa de biliard etc. Dar expertizarea negativelor n-a reuşit să dovedească vreo fraudă, în plus, din mai multe ţări au parvenit fotografii si filme reprezentând OZN-uri asemănătoare... Cât despre planeta Venus (care se ştie că este nelocuibilă), nu putea fi vorba de o informaţie voit greşită pentru a disimula o vizită pe o bază spaţială, în realitatea virtuală sau într-o dimensiune paralelă?

Secte de adoratori ai OZN-urilor

O parte dintre contactaţi, exploatând unele elemente comune dintre fenomenul OZN şi sacru, au întemeiat secte de adoratori ai extraterestrilor şi ai OZN-urilor (fenomenul numit *ufolatrie),* deosebit de active

în special pe coasta de vest a Americii, unde se numără cu sutele, dar si în destule ţări occidentale.

Câteva exemple: Ruth Norman s-a încoronat ca Uriel, regina arhanghelilor, si a înfiinţat la Sân Diego societatea UNARIUS. Claude Vorilhon, pilot de curse si ziarist din Franţa, după ce s-a întâlnit cu fiinţe numite Elohim (de fapt, numele plural al Dumnezeului din Vechiul Testament), si-a schimbat numele în Rael si a întemeiat secta raelienilor, propovăduind pacea, iubirea si viaţa cumpătată. Aceeaşi sectă a anunţat, la sfârşitul anului 2002, realizarea donării umane (fapt rămas neconfirmat).

Intr-o noapte de mai a anului 1954, taximetristul londonez George King a primit, mental, de la "frăţia cosmică a stăpânilor spaţiului" mesajul că "va deveni purtătorul de cuvânt al unui "Parlament Interplanetar". El a înfiinţat în 1956, la Londra, Societatea "Aetherius", mutându-se apoi în Hollywood (California), unde si-a continuat activitatea misionară. Una dintre invenţiile lui King este o baterie care se alimentează cu "energie spirituală", degajată de rugăciunile credincioşilor.

Secta ISO-ZEN ("Internelle Synthese Operative Zetetique Energetique et Nucleonique...") din Franţa, condusă de J. Martin si Jean P. Appel, reunind câteva mii de aderenţi, făcea la începutul anilor optzeci pregătiri pentru o emigrare masivă pe o planetă din zona Alfa Centauri. Ei promovau o morală libertină, ceea ce a dus în cele din urmă la desfiinţarea sectei pentru orgii, trafic de droguri,

proxenetism si şantaj.

Majoritatea acestor secte sunt adepte ale unei ideologii numite New Age (Noua Eră), o religie fără o Biserică anume. Ideile de bază sunt: Dumnezeu nu este o persoană, ci o ierarhie nesfârşită de puteri; la limită, El este Universul. Spiritul, corpul, materia, Pământul, Universul, formează o entitate unică, omniprezentă si omnipotentă. Adevărul la care putem avea acces nu se epuizează nici prin ştiinţă (experiment, raţionalitate), nici prin religie (Scriptura revelată); fiecare om poate să-şi caute propriul adevăr, propria cale. Omul posedă o scânteie divină, care trebuie dezvoltată prin meditaţie şi tehnici spirituale; omul este doar un stadiu intermediar de evoluţie spre forme superioare, care vor avea un destin cosmic şi spiritual privilegiat. Adevărata valoare a vieţii stă în a fi si nu în a avea; răul subzistă nu în lipsa aderenţei la preceptele unei anumite religii, ci în neiluminarea spirituală, în lipsa eforturilor pentru propria devenire.

Extraterestru, după descrierea Paulei Watson din Mount Vermont.

Dar informaţiile primite de persoanele care spun că au venit în contact cu inteligenţe superioare, inclusiv prin channeling, sunt înţesate de confuzii si absurdităţi. Mulţi contactaţi au primit reţete de leacuri universale, schemele unor maşinării miraculoase, toate ineficace, în care si-au investit toţi banii. Insă fenomenul rămâne complex si are rădăcini mult mai adânci. Este suficient să ne gândim la cazurile de sinucideri care au însoţit mişcarea, în martie 1997, 39 de adepţi ai sectei "Poarta Cerului" (21 de femei si 18 bărbaţi, inclusiv şefii sectei) s-au sinucis,

explicând că "au plecat astfel să întâlnească un OZN ascuns în coada cometei Hale-Bopp", cu ajutorul căruia se puteau întoarce în "patria lor cosmică". Si organizaţia "Templul Poporului", a lui Jim Jones, care a organizat o sinucidere colectivă în jungla din Guyana, era adepta mişcării New Age. Nu putem uita nici alte secte, cum ar fi "Ordinul Templului Solar", care acum câţiva ani a provocat 74 de victime ale unor sinucideri rituale în Elveţia, Canada şi Franţa.

Desigur, aceste cazuri marginale nu discreditează cercetarea riguroasă a fenomenului OZN, în particular a răpirilor, ci subliniază, o dată în plus, caracterul ei urgent, cu profunde implicaţii morale.

CEI RĂPIŢI SUNT OAMENI NORMALI

O conferinţă la Massachussetts Institute of Technology

Importanţa pe care fenomenul răpirilor OZN a căpătat-o, mai ales în societatea americană, este ilustrată de faptul că între 13 si 17 iunie 1992, la Massachusetts Institute of Technology (M.I.T.) din Cambridge, una dintre cele mai prestigioase universităţi politehnice din lume, a fost organizată, timp de cinci zile, Conferinţa pentru studiul răpirilor efectuate de OZN-uri.

Cei doi copreşedinţi ai conferinţei au fost profesorul doctor David E. Pritchard (51 de ani), specialist în fizică atomică si moleculară, laureat al unor prestigioase premii internaţionale, fizician care lucra la M.I.T. din 1968, si doctorul John E. Mack (63 de ani), timp de douăzeci de ani profesor de psihiatrie la nu mai puţin faimoasa Harvard Medical School si fost director al secţiei de psihiatrie a spitalului din Cambridge al acestei universităţi.

între participanţi au fost mulţi cercetători recunoscuţi pentru probitatea lor: David Jacobs, Budd Hopkins, Thomas Bullard, Richard Boylan, John Carpenter, Jenny Randles, Linda Moulton Howe etc. Ei au prezentat 2 000 de dosare cu cazuri de persoane care afirmau că au fost răpite si examinate de creaturi nepământene. Printre cei răpiţi erau: protestanţi, catolici, evrei, albi, negri, bărbaţi, femei, tineri, vârstnici, cu diferite profesii, angajaţi sau şomeri, căsătoriţi, necăsătoriţi, divorţaţi,

provenind din America de Nord si de Sud, din Europa, Australia, Africa si Asia.

La manifestare au venit si martori care au avut experienţe OZN si care au relatat întâmplări puţin plauzibile sau situaţii imposibile fizic, cum ar fi trecerea, plutind, *prin* geamuri sau *prin* uşi închise.

Independent de tehnicile de interogare folosite, cu sau fără regresie hipnotică, descrierile coincideau în multe detalii. Medicul John G. Miller, de la un spital de urgenţă din zona Los Angeles, sublinia că mulţi martori relatează despre simboluri misterioase pe care le-ar fi văzut "la bordul navei". Acestea nu sunt date de regulă publicităţii, fiind cunoscute

doar investigatorilor, deci nu pot "contamina" alte persoane. Or, martori diferiţi au povestit unor investigatori diferiţi că au văzut, din nou si din nou, aceleaşi simboluri... Apoi - spunea Miller - majoritatea martorilor sunt supuşi unor examinări medicale identice, care nu seamănă deloc cu examinările efectuate într-un cabinet pământean. Sunt implicate alte tehnici, alte proceduri, alte organe sunt examinate cu prioritate - avem de-a face cu o altă medicină.

Milioane de persoane răpite?

Sociologul Eddie Bullard, într-o anchetă realizată în 1985, a identificat 64 de "motive de *bază*" ale scenariului unei răpiri, respectiv detalii care reveneau sistematic în rapoartele presupuselor victime, în 1996, el va restrânge numărul acestora la 58. De asemenea, există o serie de simptome comune celor care au trecut printr-o astfel de experienţă. Doctorul Jacobs a condus o anchetă implicând l 200 studenţi de la Universitatea Temple, fiecare dintre ei răspunzând unui chestionar ale cărui întrebări urmăreau să determine proporţia persoanelor la care apar simptome "post-răpire". Răspunsurile au arătat că 5,5% dintre cei întrebaţi erau susceptibili de a fi fost victime ale unei răpiri. La un chestionar similar, difuzat printr-o revistă, au

răspuns 275 de persoane, dintre care 6% erau suspecţi de a fi fost răpiţi. Dacă s-ar accepta aceste eşantioane drept semnificative, ar însemna că 15 milioane de locuitori ai SUA pot fi victime ale unor răpiri OZN, covârşitoarea majoritate fără să-si aducă aminte.

Cifra este probabil exagerată, în 1991, organizaţia "Roper", specializată în anchete sociologice, a fost solicitată să realizeze un sondaj pentru a estima numărul de persoane care puteau fi victime ale unei răpiri OZN. Eşantionul a cuprins 5 947 de indivizi, fiind considerat reprezentativ pentru populaţia Statelor Unite, iar rezultatele au avut o marjă de eroare de 1,4%. După acest sondaj, 2% dintre americani (în cazul celor mai rezervate estimări, cel puţin un milion) păreau să fi fost victime ale unor răpiri OZN care le-au fost şterse din memorie. Majoritatea victimelor erau persoane influente, cu tendinţa de a se implica în activităţi sociale sau politice.

Profesorul David E. Pritchard relata că a cunoscut un taximetrist din Washington, D.C., care avea obiceiul să-si întrebe pasagerii despre acest fenomen; 1% erau convinşi că au suferit o răpire.

în eşantionul examinat de Eddie Bullard, două treimi din cei răpiţi erau bărbaţi, o treime femei (în eşantioanele altora erau mai multe femei), în 76% din cazuri a existat un singur martor al răpirii, în 49 de cazuri au fost doi martori, în 12 cazuri trei, în alte 12 mai mult de trei martori. De asemenea, au existat si mărturii ale altor persoane, care au asistat la răpire sau au constatat absenţa victimei în această perioadă. Tot Bullard a observat că victimele predilecte au vârsta de 7,12-13,16-17 sau 20 de ani. Bullard scria: "Dacă ai depăşit 30 de ani fără să fi fost răpit de un OZN, n-are rost să-ţi mai faci griji în această privinţă".

Răpirile încep din copilărie

Nu se ştie de ce autorii răpirilor îi preferă pe unii si nu pe alţii. Dar dacă un părinte este răpit, sunt şanse crescute să fie răpiţi şi copiii lui, ceea ce sugerează un experiment genetic extins pe mai multe generaţii. Răpirile implicând copii sunt impresionante si deschid o nouă dimensiune celor ce examinează fenomenul, dat fiind că în acest caz este mai puţin loc pentru eventuale contaminări, fabulaţii sau intenţii de a induce în eroare.

Budd Hopkins a examinat, între altele, cazul unei fetiţe de cinci ani care s-a trezit în afara casei, ţipând că a fost luată "într-o maşină mare care se afla în curte". Toate uşile erau încuiate pe dinăuntru.

Când mama ei a întrebat-o cum a putut ieşi afară, fetiţa a răspuns că a fost dusă de răpitori *prin* perete. La conferinţa de la Cambridge a fost prezentat si cazul lui Cristopher, de opt ani, vorbind de "un om portocaliu si un omuleţ cenuşiu" care 1-au răpit. Kevin, de opt ani si jumătate, îşi amintea că a văzut, într-o situaţie similară, "un om portocaliu". Warren, de doisprezece ani, spunea că a fost vizitat de un omuleţ cenuşiu, însoţit de un glob verde cu o strălucire ca de neon. Si alţi copii au văzut globuri de lumină.

Budd Hopkins a elaborat în 1990 o "carte de colorat", special pentru cazurile de răpiri de copii. Cartea conţinea zece imagini, asemănătoare ca mărime si grad de elaborare, înfăţişând pe Moş Crăciun, Batman, un clown, un poliţist, o fetiţă, o ţestoasă ninja, un băieţaş, o vrăjitoare, un cap de mort şi, printre acestea, capul unui extraterestru cenuşiu, aşa cum a fost descris de majoritatea celor răpiţi. Un copil din New York, căruia i s-au prezentat cele zece imagini, ajungând la omuleţul cenuşiu a spus: "Mami, acesta vine la mine în cameră şi mă duce pe o rază în

lui. Te-am *văzut* si pe tine acolo. Erai întinsă, în pielea goală, pe o masă"...

Jonathan, de cinci ani, din California, a povestit părinţilor că a fost trecut, plutind, *prin* geam, ajungând apoi la "un obiect rotund" aşezat în parcul de pe partea cealaltă a străzii. Dus la un psiholog, acesta i-a arătat "cartea de colorat" al lui Budd Hopkins. Jonathan a răsfoit imaginile, iar când a dat peste capul omuleţului cenuşiu, a exclamat: "Deci voi îi cunoaşteţi pe prietenii mei!"...

Si prof. John Mack a utilizat acest test în examinarea unor presupuse răpiri implicând copii. El a relatat cazul unui copil care răsfoia imaginile si s-a albit când a dat cu ochii de imaginea extraterestrului, spunând: "Acesta este omul care mă duce cu el în navă".

Au fost psihologi care au ridicat obiecţii, spunând că testul lui Hopkins nu este suficient de ştiinţific si de standardizat; dar alţii au considerat improbabil ca nişte copii să aleagă imaginea unor extraterestri dintre celelalte, mult mai familiare si mai des întâlnite.

Nu este o dereglare psihică

Cazurile de răpiri OZN au fost, încă de la început, investigate de medicii psihiatri, care sperau să descopere o nouă formă de boală psihică. Unul dintre aceştia a fost profesorul John Mack. Dar examinând, în cabinetele sale din Cambridge si Boston, două sute de

persoane aparent răpite de OZN-uri, el a constatat că victimele erau echilibrate mintal si emoţional. Pacienţii săi si-au reamintit conştient circa 80% din informaţia obţinută, iar detaliile obţinute prin regresie hipnotică erau la fel cu cele reamintite conştient de alţi martori, în condiţiile în care aceştia nu s-au influenţat între ei. Cu toţii erau sincer marcaţi. Unii ar fi fost fericiţi dacă li s-ar fi spus că suferă de o boală de care pot fi vindecaţi cu un tratament adecvat.

Un alt participant la conferinţa de la Cambridge a fost John S. Carpenter, psihoterapeut în Springfield, Missouri. în 1988, el acceptase să participe la o anchetă asupra unor persoane aparent răpite de OZN-uri. A descoperit astfel că nici unul dintre cei examinaţi nu prezenta manifestări psihopatologice care să poată explica cele relatate.

Carpenter a încercat să sugereze subiecţilor nişte scenarii alternative, mai credibile, dar a întâmpinat o rezistenţă sistematică, cei în cauză susţinându-şi varianta iniţială, "înşelătoriile reprezintă cel mult 5%",

spunea Carpenter. "Ce interes ar putea avea o persoană care se teme să povestească întâmplarea prin care a trecut si refuză orice publicitate? Victimele nu doresc, cu câteva excepţii, ca numele lor să fie date publicităţii. Tot ce vor este să fie luate în serios, iar cineva să dea un sens la ceea ce cred că li s-a întâmplat, în plus, cum ar putea un fermier din Kansas să construiască exact aceeaşi succesiune de minciuni ca un om de afaceri din New York sau un artist din Paris? Si cu ce scop?"

O altă personalitate prezentă la conferinţa de la Cambridge a fost doctorul Don C. Donderi, cunoscut psiholog, profesor asociat la universitatea McGill din Montreal, Canada. Donderi si-a dat seama că martorii văzuseră ceva care nu putea fi doar o aberaţie a minţii lor. El afirma: "Oamenii sunt răpiţi. Aceasta este singura concluzie pe care o poţi trage când iei în considerare dovezile..."

> John Mack sau convertirea psihiatrului de la Harvard

Doctorul John E. Mack, laureat al premiul Pulitzer, timp de douăzeci de ani profesor de psihiatrie la faimoasa Harvard Medical School si fost director al secţiei de psihiatrie a spitalului din Cambridge al acestei universităţi, este la ora actuală autoritatea cea mai proeminentă în

domeniul răpirilor **OZN.**

Iniţial, Mack era convins că rapoartele despre răpiri OZN ascund înşelătorii sau afecţiuni psihiatrice. După ce, în 1990, Budd Hopkins i-a prezentat câteva persoane care pretindeau că au fost răpite, Mack a examinat el însuşi un număr mare de cazuri, publicându-si rezultatele în două cărţi: *Abduction: Human Encounters with Aliens* (1994) si *Passport to the Cosmos* (1999), întâmpinate cu aprecieri elogioase, dar si cu critici vehemente.

Până în 1992 prof. Mack examinase peste o sută de persoane care susţineau că ar fi fost răpite. Şaptezeci si sase dintre acestea (cu vârsta între 2 si 57 de ani, 47 de femei si 29 de bărbaţi) îndeplineau criteriile pe care cercetătorul le impusese pentru a accepta cazul. Traumele pacienţilor nu reflectau abuzuri din copilărie, psihoze, nevroze, boli organice ale creierului sau minciuni patologice. Mack mărturisea: "Nimic din experienţa mea de aproape 40 de ani în domeniul psihiatriei nu m-a pregătit pentru ceea ce am întâlnit lucrând cu persoanele care mi-au raportat experienţele unor răpiri". Conştienţi sau sub hipnoză, martorii erau profund implicaţi emoţional, într-un mod care nu putea fi contrafăcut.

Mack observa că "teroarea, furia, mâhnirea, dar uneori si fericirea exprimată în cursul sesiunilor mele, de cei ce au trecut prin aceste întâmplări, sunt printre cele mai intense pe care le-am întâlnit în activitatea mea. Nu s-au identificat vreo afecţiune psihiatrică sau un set de traume care să poată explica aceste stări emoţionale. Fenomenul se manifestă de parcă ar fi real. Dar dacă e real, atunci... ce se petrece de fapt?".

Mack preciza: "Impresia cea mai puternică mi-a produs-o autenticitatea si credibilitatea modului în care vorbeau martorii. Indivizi care nu fuseseră în contact unii cu alţii si nu erau familiarizaţi cu descrierile fenomenului din mass-media, relatau aceleaşi trăsături specifice si aceleaşi detalii". Nu putea fi vorba de impostori, deoarece majoritatea celor răpiţi ezitau să povestească incidentul sau, după o primă tentativă, refuzau să mai continue, din dorinţa de a se distanţa de experienţa trăită.

Câştigul social este scăzut sau inexistent în urma unei astfel de dezvăluiri, în cursul unui turneu de conferinţe din primăvara anului 1994, câteva dintre persoanele examinate au apărut împreună cu John Mack într-o emisiune televizată. Ulterior, "o parte au fost ameninţaţi că îşi vor pierde slujbele,

alţii chiar au fost concediaţi... 25-30% dintre piloţi, conform unei anchete recente, au avut întâlniri cu OZN-uri, dar nu vor vorbi despre ele... Cu cât este mai înaltă poziţia sau funcţia unei persoane în societate, cu atât aceasta va fi mai puţin dispusă să admită că a avut o experienţă tip răpire".

Negăsind nici o explicaţie acceptabilă pentru cele întâmplate, Mack a considerat mai logic si mai onest să-şi modifice el viziunea despre lume decât să încerce să-si forţeze pacienţii în tipare care nu li se potriveau.

^ O dublă răpire

Două femei, Susan (42 de ani) si Jennifer (49 de ani), ambele cu afaceri proprii si având câte doi copii, se întorceau pe 6 noiembrie 1989 la St. Louis, de la o conferinţă ţinută în Aspen (Colorado). După ce au văzut un OZN în formă de V, au experimentat o lacună temporală de aproape două ore si efecte ulterioare neplăcute, care le-au făcut să se adreseze lui J. Carpenter. Acesta le-a hipnotizat separat, a înregistrat pe bandă declaraţiile si a avut grijă ca martorele să nu se influenţeze reciproc în timpul anchetei. Totuşi, 40 de detalii ale răpirii au fost descrise identic, deşi tratamentul aplicat celor două femei în misterioasa navă a fost, se pare, diferit.

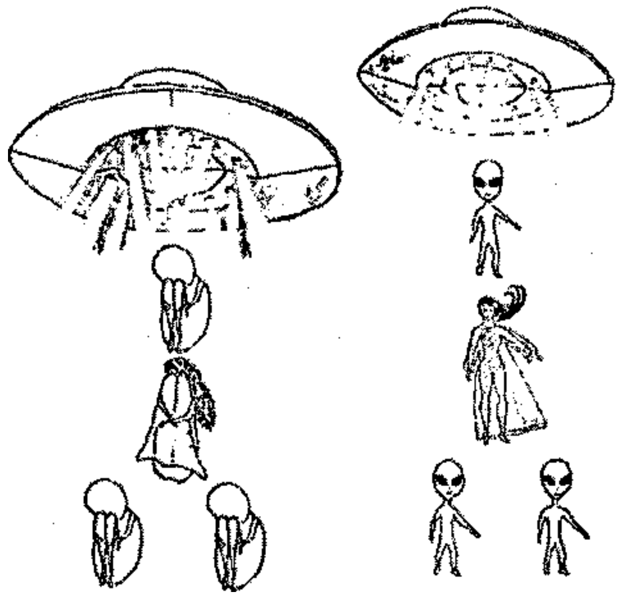
> "Cazul secolului" de la Podul Brooklyn

Un caz care a făcut senzaţie la conferinţa de la Cambridge a fost cel al Lindei Napolitane (iniţial utiliza pseudonimul Cortile). Martora avea 42 de ani, era secretară la o companie tipografică si era măritată, cu doi copii, locuind la etajul 12 dintr-un bloc din New York, în Manhattan, în apropierea podului Brooklyn. Ea i se adresase lui Budd Hopkins încă din primăvara anului 1989, din cauza unei serii de "vise" ciudate si întâmplări stranii, posibile răpiri OZN. în 30 noiembrie 1989 Linda îi dă un telefon alarmat lui Budd, afirmând că după ora 3 în zori, a văzut în camera sa o creatură scundă, cu pielea cenuşie, cu capul mare, cu ochi negri enormi, apropiindu-se de patul ei. A început să urle de groază, dar soţul ei continua să doarmă adânc. Când a vrut să arunce cu o pernă în intrus, a simţit că este complet paralizată. Din acest moment amintirile ei devin fragmentare, dar, ca prin ceaţă, se vedea plutind afară, *prin* geam, către un OZN care staţiona deasupra blocului.

Regresia hipnotică a scos la iveală o răpire decurgând după tiparul obişnuit, un caz care nu era atât de spectaculos încât să fie dat publicităţii. Dar, la l februarie 1991, Budd Hopkins primeşte o scrisoare de la doi agenţi de securitate,

care nu doreau să-si dezvăluie identitatea si care în carte sunt numiţi "Dan" si "Richard". Cei doi afirmau că, la sfârşitul lui noiembrie 1989, pe la ora 3-3,15 dimineaţa, însoţeau un personaj politic foarte important în zona podului Brooklyn. Toţi trei au urmărit, prin binoclu, de la o distanţă de 150-200 metri, un obiect oval, luminos, de culoare portocalie, cu diametrul de circa 15 metri, plutind în dreptul unui bloc (acelaşi în care locuia Linda). Au văzut întreaga răpire, pe care au descris-o cu lux de amănunte.

Agenţii au căutat-o mai târziu pe Linda si au supus-o unor repetate interogatorii, în ideea că ea ar fi o extraterestră, din moment ce plutea si făcea mişcări sincrone cu aceştia. Agenţii voiau să ştie dacă omuleţii i-au văzut cumva şi pe ei, deci dacă i-ar putea urmări (si elimina...) ca martori nedoriţi, între timp, cei doi încep să aibă "flash"-uri de memorie. Se hotăresc să pună separat pe hârtie ceea ce îşi amintesc şi constată că amintirile coincid. Aparent si ei au fost răpiţi atunci, duşi pe o plajă apropiată, unde au văzut-o pe Linda scotocind nisipul, împreună cu câţiva omuleţi cenuşii, scoţând la iveală semne ale poluării si transmiţând celor prezenţi un mesaj ecologic. Ulterior îşi vor aminti şi alte detalii: se vedeau, toţi trei, întinşi pe nişte mese monolit, într-o încăpere

Două faze ale răpirii Lindei Napolitana (desene de "Richard", expediate lui Budd Hopkins).

rotundă, ca de spital, în 1991, de Crăciun, o a treia persoană îi trimite lui Budd Hopkins o scrisoare confirmând istoria, inclusiv episodul de pe plajă. Scrisoarea era neoficială, dar scrisă pe o hârtie cu antetul ONU si expediată de la sediul ONU din New York. în ciuda strădaniilor sale, Budd Hopkins nu a reuşit să afle adevărata identitate a celor trei.

Istoria nu se termină aici. Budd Hopkins a descoperit noi elemente: Richard si Linda ar fi fost răpiţi împreună de repetate ori, încă din copilărie, iar unul dintre copiii Lindei fusese răpit, si el, în noaptea respectivă. O radiografie a arătat un corp străin implantat în capul Lindei,

dispărut ulterior în mod inexplicabil.

Budd Hopkins ne asigură, în cartea sa *Witnessed: The True Story of the Brooklyn Bridge* UFO *Abductions* (1996), consacrată acestui caz, că au mai apărut si alţi patru martori care au descris, independent, fragmente ale răpirii, iar el a făcut toate verificările pentru a exclude posibilitatea unor farse sau contrafaceri.

RĂPIRILE DATEAZĂ DE LA ÎNCEPUTUL LUMII

Răpiri descrise în Biblie si în alte cărţi sfinte

Istoriile cu răpiri, efectuate de vehicule si de vizitatori veniţi din înaltul cerului, nu sunt o invenţie a lumii tehnologice moderne. Enoh, cel de-al şaptelea patriarh după Adam, "a umblat cu Dumnezeu, apoi nu s-a mai văzut pentru că 1-a luat Dumnezeu" (Geneza 5; 24). într-un alt text, tot atât de vechi ca Biblia - *Cartea lui Enoh* - Enoh spune: "am fost aşezat între două spirite" sau "cei trei sfinţi m-au apucat si m-au adus pe Pământ, lăsându-mă în faţa casei mele". El mai spune si că i s-au transmis lucruri pe care nu-i este permis să le spună. Acestea, ca si alte detalii, seamănă cu ceea ce au relatat victimele răpirilor OZN din zilele noastre.

Despre Ilie Tesviteanul stă scris: "Când a voit Domnul să-1 ridice pe Ilie la Cer într-un vârtej de vânt... iată că un car de foc... si Ilie s-a înălţat la cer într-un vârtej de vânt" (Regi 2; 1-12). Un vehicul de tipul "vârtej de vânt" sau "car de foc" sugerează un OZN. întâmplări similare sunt puse pe seama prorocului Isaia sau a prorocului Ezechiel. Dar despre "răpiri", temporare sau definitive, ale unor pământeni la cer scriu si Noul Testament, şi cărţi sfinte ale altor religii sau texte care conservă vechi tradiţii, în *Ramayana* şi *Mahabharata,* datând de 3 500 de ani, zeii călătoreau si se războiau în vehicule zburătoare lenticulare numite

"vimana". Conform Islamului, într-o noapte, un animal fabulos 1-a dus pe profetul Mahomed în ceruri, unde a întâlnit numeroase entităţi sacre. Desigur, toate aceste tradiţii nu reprezintă dovezi istorice; însă ele redau întâmplări care i-au impresionat la vremea respectivă pe cei care le-au povestit sau le-au consemnat în scris.

în vechile scrieri sfinte găsim aluzii si la aparente experimente genetice. Majoritatea popoarelor cred că omul a fost creat de o Inteligenţă Superioară aflată în Cer sau că a fost adus pe Pământ din ceruri. Zecharia

Sitchin, în *Genesis Revisited* (1990), interpretează un text sumerian, vechi de milenii, în sensul că Anunnaki (în sumeriană, "cei care au venit din Cer pe Pământ") ar fi transformat, prin inginerie genetică, nişte oameni-maimuţă într-o specie inteligentă. După Sitchin, Adam n-ar fi fost altceva decât primul "copil în eprubetă".

Aceeaşi instanţă cerească ar fi intervenit în îmbunătăţirea raselor pământeşti sau în crearea anumitor "hibrizi" care să devină conducători providenţiali ai unor seminţii, în mitul Potopului din Biblie, Iahve îneacă "hibrizii" nedoriţi si asigură doar supravieţuirea lui Noe si a urmaşilor săi, Noe fiind, poate, primul dintr-o rasă deosebită de ceilalţi pământeni. Aparent, experimentele au continuat şi după Potop. Unii analişti includ în această categorie imaculata concepţiune a lui lisus de către Fecioara Măria. Dar în scrierile cronicarilor antici si medievali (Justinian, Flavius Josephus, Athenagoras, Lactantius, Tertulian, Marcus Efesianul, Eusebius, Sfântul Ambrosius, Sfântul Augustin etc.) se găsesc din abundenţă referiri la relaţii trupeşti între îngeri si femeile pământene (plasate *după* Potop). Tot de la ei a rămas tradiţia potrivit căreia femeile trebuie să se roage cu capul acoperit pentru a nu ispiti îngerii.

^ Potopul - sfârşitul unui mare experiment genetic?

în Biblie scrie că "fiii lui Dumnezeu s-au împreunat cu fiicele oamenilor şi ele le-au născut copii: aceştia erau eroii din vechime, oameni cu nume." (Geneza 6; 2, 4). Deci, ori "fiii lui Dumnezeu" aparţineau speciei umane, ori copiii au fost concepuţi folosind tehnici speciale, de tipul ingineriei genetice.

Urmaşii hibrizi nu au fost pe placul lui Dumnezeu. El a hotărât să-i pedepsească pe îngeri şi să-i nimicească pe urmaşii acestora prin Potop, în *Cartea lui Enoh* (dar, mai detaliat, în manuscrisele de la Marea Moartă) scrie că, atunci când s-a născut Noe, el a fost atât de diferit de orice alt copil, încât tatăl său, Lameh, disperat, s-a plâns tatălui său Matusalem că: "nu-i seamănă deloc si nu pare să ţină de neamul omenesc", întrucât "avea pielea albă ca zăpada si roză ca un trandafir si un păr alb si lung ca lâna şi ochii strălucitori ca razele Soarelui". El mai spune: "acesta este înger din Cer, fără îndoială, el nu este din neamul nostru" (cum vor fi arătat ceilalţi copii dacă aceste trăsături îi tulburaseră atât de mult?). Lameh cere sfatul tatălui său - Matusalem - care se adresează si el tatălui său - Enoh, care "umbla cu Dumnezeu" la marginile Pământului. Enoh

îi răspunde că Lameh va trebui să-1 considere pe Noe fiul său legitim, adăugând: "Domnul este pe cale să facă o nouă lucrare pe Pământ". Enoh anunţă că va veni Potopul, care urma să-i nimicească pe toţi pământenii, nu numai hibrizii procreaţi de îngerii căzuţi, cruţându-1 doar pe Noe si pe urmaşii săi. Nu cumva Noe reprezenta, în sfârşit, hibridul reuşit, cel dorit de Inteligenţa Superioară?

Incubisisucubi

Urmele unor intervenţii nepământene în îmbunătăţirea raselor umane se găsesc si în tradiţia europeană. Se considera că eroii Greciei antice sunt hibrizi născuţi, de obicei, din mame pământene si zei coborâţi din Olimp. Danae, cea închisă într-un turn, a fost însămânţată printr-o ploaie de aur venită din ceruri de la Zeus, ca urmare născându-se eroul Perseus. Nepoata acestuia, Alcmena, se va împreuna si ea cu Zeus, fiul lor fiind Hercules.

Uneori intervenţia nepământeană s-a făcut prin *incubi* si *sucubi,* fiinţe fabuloase de pe un alt tărâm, care veneau noaptea, în paturile femeilor, respectiv ale bărbaţilor, pentru a se împreuna cu aceştia. Istoricul roman Suetonius afirma că împăratul Augustus a fost rezultatul unei relaţii între mama lui si un incub; la fel s-a spus despre Platon, Alexandru cel Mare, Cezar, despre legendarul

vrăjitor Merlin şi despre mulţi alţii.

Tertullian, primul scriitor creştin de limbă latină, considera, în jurul anului 200 d.Hr., că incubii sunt îngeri dedaţi temporar la plăcerile trupeşti cu femei pământene. Sfântul Augustin poseda mărturii demne de încredere, potrivit cărora "silenii sau faunii, numiţi de obicei incubi, le-au chinuit adesea pe femei, cerând şi obţinând favoruri sexuale de la ele". Aceste personaje sunt prezente în miturile tuturor popoarelor. Pentru spaţiul românesc avem în acest sens mitul Zburătorului.

Sucubii reprezintă ipotetice fiinţe feminine care vizitează noaptea bărbaţii. De regulă, cel în cauză se trezeşte din somn si are sentimentul unei "prezenţe" în dormitor. El simte o apăsare pe piept, uneori paralizie, mirosuri ciudate, scăderea temperaturii, apoi atingeri (uneori gelatinoase), şoapte rostite de o voce feminină...

Intrusul feminin nocturn era cunoscut de către vechii babilonieni, evrei si de greci. Mai apoi, în evul mediu timpuriu, triburile germanice îl numeau *Mare,* de unde s-a născut expresia engleză de "nightmare" sau cea franceză de "cauchemar" (ambele cu sens de coşmar, de apăsare nocturnă sufocantă).

Incubii si sucubii erau consideraţi de teologii medievali drept demoni proveniţi din îngeri căzuţi. Scrierile sfârşitului de Ev Mediu sunt bogate în relatări privind atacurile sexuale ale unor fiinţe venite de pe un alt tărâm, într-un calendar francez din secolul XV, demonii sunt înfăţişaţi penetrând pântecul victimelor lor cu ace lungi. Din scrierile unui teolog medieval, pe nume Sinistrari, reiese că în vremea sa clericii erau tot atât de derutaţi de mulţimea rapoartelor privind incubii si sucubii pe cât sunt cercetătorii moderni ai fenomenului OZN de relatările privind experimentele genetice petrecute cu ocazia răpirilor. Pe Sinistrari îl intriga si faptul că demonii din această categorie nu se supun exorciştilor şi nu se tem de relicve sau alte obiecte sfinte. Prin urmare, conchidea el, aceşti demoni nu intră în aceeaşi categorie cu diavolii de care sunt posedaţi unii oameni. Totuşi, în sec. XV-XVI multe dintre victimele unor astfel de manipulări, săvârşite contrar voinţei lor, au fost declarate vândute diavolului si au sfârşit prin ardere pe rug.

Martin Luther (1483-1546) era convins că demonii fac experienţe sexuale pe oameni. Sfântul Toma d'Aquino, în *Summa Theologica* (1273), scria "dacă se nasc copii din împreunarea cu demonii, aceasta nu este din sămânţa lor sau din trupurile pe

care şi le-au asumat, ci din sămânţa luată de la anumiţi bărbaţi în acest scop, întrucât acelaşi demon care acţionează ca sucub pentru un bărbat devine incub pentru o femeie". Mai mulţi autori medievali exprimau păreri similare. Azi am vorbi de experimente de inginerie genetică.

Experimente genetice efectuate de zâne si spiridusi?

Tradiţiile folclorice despre carele cereşti ori cercurile de foc rotin-du-se noaptea pe cer, ca si despre pitici sau spiridusi ne duc şi ele cu gândul la fenomenul OZN. Astfel, ielele, în folclorul românesc, horesc noaptea şi răpesc oameni. După chestionarele lui Nicolae Densusianu, ielele "vin pe sus cu lăutari", îndeosebi "cimpoieri", "au lumânări aprinse" si "joacă în pomi". Pe unde trec ielele "nu mai creste iarba", "rămâne o potcoavă de iarbă roşie", "se înnegreşte iarba în formă de cerc".

Ne confruntăm oare cu două faţete ale aceleiaşi manipulări exercitate asupra omenirii de o inteligenţă superioară, utilizând mijloace specifice fiecărei epoci?

Magonia ("ţara magilor") este pomenită în multe scrieri vechi, ca o ţară îndepărtată, o insulă invizibilă sau un ţinut din ceruri, alteori ca un

univers paralel, care coexistă cu al nostru, vizibil si tangibil numai pentru anumite persoane alese. Jacques Vallee citează, în cartea sa *Dimensions,* un text al Sfântului Agobard (779-840), arhiepiscop de Lyon, în care acesta îi înfierează pe cei ce cred în corăbii ce călătoresc prin nori spre Magonia, răpind uneori oameni. El adaugă: "trei bărbaţi si o femeie au spus că au căzut din aceste corăbii; după câteva zile de captivitate au fost aduşi în faţa mulţimii pentru a fi ucişi cu pietre în prezenţa noastră". Intervenţia lui Agobard, care a convins poporul că nu există astfel de corăbii, a salvat viaţa celor patru.

Tot Vallee citează un mare număr de scrieri despre nesăţioasele dorinţe erotice ale zânelor si spiridusilor faţă de oameni, despre credinţa că zânele sau alte făpturi fantastice pândesc copiii mici, iar dacă îi găsesc singuri, îi răpesc, lăsând în loc pe unul de-ai lor. Acest detaliu abundă si în legendele indienilor din America de Nord.

Vizitatorii seamănă si cu djinii tradiţiei islamice. De regulă, un djin este invizibil pentru ochiul omenesc, dar se poate "materializa" si apoi "dematerializa" în lumea noastră, după dorinţă; el îşi poate schimba mărimea ori poate lua forme animaliere. Djinii răpesc adesea oameni, îi ridică în văzduh şi îi transportă la mari distante. Ei pot avea copii cu femei pământene.

întâlnirile şamanilor cu emisari nepământeni

Prof. John Mack îl citează în cartea sa, *Passport to the Cosmos* (1999), pe Mircea Eliade, care scria, în 1957, că miturile arhaice din lumea întreagă, inclusiv la aborigenii australieni, la pigmei ori la eschimoşi, vorbesc despre faptul că, odinioară, zeii coborau pe Pământ, se amestecau cu oamenii, iar aceştia, la rândul lor, puteau urca la Cer. în prezent, legătura între Cer si Pământ, între oameni şi lumea spiritelor, o ţin doar un număr redus de membri ai fiecărei culturi, cum sunt *şamanii.*

Din zonele culturale numite "primitive" vin mai puţine rapoarte privind întâlniri OZN, tocmai pentru că fenomenele pe care noi le calificăm drept răpiri la ei sunt considerate fireşti, purtând denumiri tradiţionale pe care analistul OZN le ignoră.

La scurt timp după publicarea volumului *Abduction* (1994), profesorul John Mack a început să fie contactat de vindecători si lideri ai indienilor din Statele Unite, care i-au spus că populaţiile indigene din America de Nord consideră ceea ce numim noi "răpiri OZN" ca făcând

parte din rânduiala lumii. Acest fapt nu era cunoscut nici mediilor academice, nici cercetătorilor fenomenului OZN, pe de o parte deoarece subiectul este sacru si nu poate fi discutat cu oricine, iar pe de alta, pentru că opiniile minorităţii indiene despre fiinţe venind de pe alt tărâm nu sunt luate în serios, fiind etichetate doar ca folclor.

Discutând cu vraci sau şamani de pe diferite continente, între care Sequoyah Trueblood, Bernardo Peixoto, Vusumazulu Credo Mutwa, profesorul Mack a descoperit cu uimire cât de normale sunt considerate în tradiţiile acestora întâlnirile cu umanoizii care coboară din cer printre pământeni, acum ca si în trecut. Vizitatorii sunt materiali sau spirituali, binevoitori sau răutăcioşi, iar vizitele lor seamănă în multe detalii cu răpirile OZN.

Thomas Bullard a evidenţiat similitudini impresionante între răpirile OZN si încercările iniţiatice prin care trec şamanii: în ambele cazuri se semnalează perioade de timp în care subiectul nu ştie ce s-a întâmplat, decorporări, apariţia unor "însoţitori", transferul într-o lume diferită, lumina uniformă fără sursă, supunerea la o examinare înfricoşătoare, uneori chiar implanturi, ca şi schimbarea întregii vieţi după această întâlnire.

John Mack afirmă deci că fenomenul

răpirilor "nu este un produs al imaginaţiei occidentale". Astfel de răpiri au loc peste tot şi de foarte mult timp, dar ele se raportează în primul rând din ţările occidentale avansate, deoarece "societăţile care nu fac o distincţie netă între lumea reală şi lumea spirituală ar putea să nu vadă în fenomenul răpirilor OZN ceva ce merită să fie raportat".

Wallace Black Elk, vindecător cunoscut din tribul Lakota (SUA), spunea: "învăţaţii albi numesc asta OZN deoarece au pierdut contactul cu înţelepciunea, Cunoaşterea, Puterea şi Harul, au pierdut contactul cu poporul din stele".

> Cazul Bernardo Peixoto

Bernardo Peixoto s-a născut în localitatea Para din nordul Braziliei şi a fost crescut ca viitor şaman în satul său natal. Mai târziu, tatăl său, alb, 1-a ajutat să facă studii de antropologie si să obţină doctoratul la Universitatea din Belem do Para; după un timp a ajuns să lucreze la Institutul Smithsonian din Washington, unde ţine cursuri despre civilizaţiile şi culturile sud-americane.

Când Bernardo l<-a întâlnit pe prof. Mack, în 1996, i-a povestit, după lungi ezitări, că avusese el însuşi, cu doi ani înainte, o întâlnire în junglă cu trei făpturi umanoide cu pielea cenuşie, cap triunghiular, ochi mari, mâini foarte lungi, costume învăluite de o "aură din lumină pură", întrebate de unde vin, făpturile au răspuns "de nicăieri", lăsând să se înţeleagă că "ei sunt peste tot". Marele Spirit i-a trimis ca mesageri, "deoarece noi n-am putea sta faţă în faţă cu acea imensă energie". Au urmat câteva ore în care Bernardo nu ştia ce s-a întâmplat. Când si-a revenit, se afla în adâncul junglei, ud leoarcă de ploaia care căzuse între timp. Bătrânii satului i-au explicat că s-a întâlnit cu aşa numiţii *ikuyas,* care poartă de grijă oamenilor de milenii. Aceştia nu se arată oricui. Vin câteodată sub formă de omuleţi, alteori ca globuri luminoase sau sub înfăţişare animalieră. Uneori ei se pot împreuna cu femeile pământene, care vor naşte copii hibrizi. Bătrânii 1-au dus pe Bernardo la nişte peşteri, pe pereţii cărora erau reprezentaţi aceşti ikuyas, prin desene vechi de sute sau poate mii de ani.

întâlnirea 1-a schimbat profund pe Bernardo. Tehnicile sale de vindecător au devenit mai eficace şi s-a implicat intens în organizarea unor acţiunile de apărare a mediului natural.

> Cazul Sequoyah Trueblood

Sequoyah Trueblood, din tribul Choctaw din SUA, crescut în credinţa catolică, fusese ofiţer al Beretelor Verzi în războiul din Vietnam, unde a scăpat de câteva ori într-un mod miraculos în timpul unor misiuni extrem de dificile, ocrotit de o formă umană, translucidă, "însă cât se poate de reală". La 4 iulie 1970, fiind singur în casa unui prieten, s-a văzut dintr-o dată aspirat de un vârtej de lumini care 1-a transportat într-o grădină. De aici, o farfurie zburătoare argintie şi un omuleţ strălucitor, cu un cap mare şi chel, cu ochi imenşi, 1-au dus în Cosmos. A văzut, printr-un hublou, Luna, Soarele şi "milioane de stele", după care au coborât într-un oraş splendid, alb, cu oameni care trăiau într-o armonie perfectă.

După o experienţă neplăcută, datorată unei afaceri cu droguri, pentru care fusese închis, Trueblood se va dedica unor programe vizând probleme sociale, inclusiv pentru drogaţi, alcoolici şi handicapaţi, în rezervaţiile de indieni. Astfel a avut ocazia să discute cu peste o sută de vindecători, vindecătoare sau căpetenii ale indienilor care au avut contacte cu fiinţe nepământene în cursul iniţierii lor sau după. A aflat că

"există multe alte planete, stele si universuri, populate de un număr infinit de fiinţe. Acestea sunt în permanenţă printre noi si devin vizibile, sub o formă umanoidă, pentru a putea interacţiona cu noi si a ne călăuzi înapoi la sursă".

^ Cazul Vusumazulu Credo Mutwa

Vusumazulu Credo Mutwa este un *sangoma* - vraci de nivel superior - foarte cunoscut în rândul populaţiei zulu din Africa de Sud. El i-a povestit prof. Mack, în 1994, la Johannesburg, cum, în 1958, când avea 37 de ani, căutând ierburi de leac într-o zonă acoperită cu tufişuri, a fost învăluit

di|*Vusumazul..* de o ceaţă albăstruie; în jur totul a amuţit, după care s-a văzut într-o încăpere cu pereţi metalici, curbaţi, întins pe o masă, gol si paralizat, înconjurat de sase

creaturi de tipul omuleţilor cenuşii. Se simţea un miros "electric, amestecat cu chimicale". A fost supus apoi la diverse experienţe, inclusiv de natură sexuală, similare celor din rapoartele privind răpiri. Când i s-a dat drumul, a aflat că lipsise trei zile.

Mutwa spunea că s-a întâlnit cu astfel de creaturi si când era elev, învăţând de la ele lucruri cu care îşi uimea profesorii. El a fost ulterior victima ciocnirilor rasiale, fiind, într-unul din cazuri, declarat mort. De fiecare dată era vizitat de aceste creaturi, a căror intervenţie 1-a ajutat să se întremeze miraculos de repede.

In cultura zulu, existenţa unor "fiinţe venite din stele pentru a ne transmite cunoştinţe" si pe care băştinaşii le numesc *mantindane,* este considerată tot atât de reală ca pietrele, animalele sau copacii. Ele pot avea si un rol negativ, iscând duşmănii sau provocând boli. Mutwa spunea despre acestea că sunt "făpturi din alte dimensiuni", care ne tratează aşa cum ne purtăm noi cu fiinţele care ne sunt inferioare.

Mutwa a mai aflat că "o inteligenţă superioară", care "acoperă mai multe galaxii", a creat viaţa pe Pământ. Această inteligenţă a trimis în Africa "opt tipuri de entităţi" ca să înveţe oamenii diferite noţiuni. "Vizitatorii" i-au spus lui Mutwa că Pământul este o "cresă", o "lume-mamă", în care noi specii "se pot maturiza şi atinge perfecţiunea". Potrivit culturii si religiei zulu, "sunt douăzeci si patru de lumi-mamă în ceruri, iar Pământul este a douăzeci şi cincea... O lume-mamă este o planetă special făcută cu scopul de a da naştere vieţii". Aceste

lumi-mamă sunt foarte rare în Univers, iar acum omenirea e pe cale să distrugă Pământul, ocrotit din vechime de entităţile extraterestre...

Zuluşii cunosc de multă vreme aceste lucruri, dar nu vorbesc despre ele deoarece nu vor să fie luaţi în râs. Iar albii din Africa de Sud, deşi au organizaţii pentru studiul fenomenului OZN, nu au explorat tradiţiile triburilor locale, pe care le dispreţuiesc.

RĂPIRI ÎN TRUP, RĂPIRI IN SPIRIT

Două tipuri de răpiri

Adesea, victimele unei răpiri OZN declară că, în timp ce se ridică de la pământ, îşi văd dedesubt propriul corp inert - în pat, în maşină etc. De multe ori, "răpirea" nu se face deci în carne şi oase, ci într-o "dublură astrală", pentru a folosi un termen din parapsihologic. De asemenea, în multe rapoarte de acest tip, răpitorii înşişi apar într-o astfel de formă. Faptul că ne confruntăm în acelaşi timp cu experimente genetice, examinare medicală, urme rămase pe sau în corp etc. sugerează existenţa a două tipuri de răpiri: fizică şi spirituală.

Si OZN-urile au acest dublu caracter. Atunci când se aşează pe pământ lasă urme adânci, ca ale unui vehicul cântărind multe tone. Solul, plantele, uneori chiar oamenii sunt arşi sau iradiaţi, ceea ce denotă prezenţa unui obiect fizic. Totuşi, aceleaşi obiecte se comportă în zbor ca şi când n-ar avea masă: fac întoarceri în unghi ascuţit, se opresc plutind sau pornesc instantaneu, coboară si accelerează la viteze supersonice fără zgomot, dispar şi reapar în alt punct. Uneori sunt văzute cu ochiul liber şi pe radar, alteori ochiul le vede dar radarul

nu, sau invers. Deci OZN-urile ar avea, cel puţin uneori, o dublă natură, materială şi imaterială, de genul corpuscul şi undă al particulelor elementare.

La aceste ciudăţenii se adaugă faptul că vizitatorii, uneori şi victimele răpirii, trec prin zid, pare-se prin "controlul nivelurilor de vibraţie... întrucât structura corpurilor este foarte laxă". Prin tehnici asemănătoare, vizitatorii depozitează inteligenţă în globuri luminoase ori pot călători prin spaţiu şi timp într-un mod "dincolo de capacitatea de înţelegere a oamenilor".

Apostolul Pavel, scrie în *Epistola a doua către corinteni* (Corinteni 2,12,2-4): *"Cunosc un frate întru Hristos, care, acum patrusprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup nu ştiu; dacă a fost fără trup, nu ştiu; Dumnezeu ştie). Şi ştiu că omul acesta a fost răpit în rai şi a auzit cuvinte care nu se pot spune şi pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească".*

> Betty Luca - răpită în spirit

în octombrie 1978, Betty Andreasson Luca locuia în Meridien (Connecticut). într-o seară, Betty aude un vâjâit puternic deasupra casei si îşi vede soţul dedublându-se. Mai exact, vede cum din trupul lui Bob Luca iese o dublură a lui, străvezie, care vine spre ea. în acest punct amintirile conştiente ale femeii se întrerup... Sub hipnoză, ea îşi va vedea propria dublură părăsind corpul, îmbrăţişând dublura lui Bob, apoi ridicându-se amândouă deasupra solului. Trec astfel *prin* tavan, urcând mai departe într-o lumină lăptoasă... Ajung într-un loc unde întâlnesc un mare număr de semeni, dar si fiinţe nepământene. Acestea suferă metamorfoze succesive, în care corpurile îşi pierd contururile, devenind la un moment dat străluciri aurii lipsite de detalii, apoi sfere de lumină care se rostogolesc de-a lungul unor benzi. După o vreme, globurile redevin siluete umane luminoase, executând un ritual în timp ce ţin în palme mici figuri geometrice: sfere, piramide etc. Apoi, creaturi cu înfăţişare omenească, părul alb, îmbrăcate în robe lungi, albe, îi conduc până la o poartă si urmează întoarcerea. Bob Luca, hipnotizat în 1992 de psihologul Fred Max, a confirmat în bună măsură aceste

declaraţii.

Betty a mai avut si alte întâlniri în formă spirituală. Nu o dată, a văzut zburând în jurul său sfere de mărimea unei portocale, despre care însoţitorii ei spuneau că sunt depozite de inteligenţă. Acestea ar putea avea si alte dimensiuni, de la cea a unui atom la cea a unei stele...

Extracorporalitatea si clarviziunea

Extracorporalitatea (out of the body experience - OBE) este capacitatea ipotetică paranormală de a ieşi, temporar, cu spiritul (sau "corpul astral") din corpul fizic şi de a merge în alt loc, revenind apoi în trup cu amintirea acestei "călătorii". Americanii Robert A. Monroe, Charles Tart, Harold E. Puthoff, Russell Târg si alţii au realizat în anii şaizeci cercetări interesante privind extracorporalitatea. Datorită lor, în anii şaptezeci, prin proiectul SCANATE, s-a realizat o "tehnologie a clarviziunii", numită Scientific Remote Viewing (SRV), prin care o persoană oarecare poate căpăta, după un antrenament corespunzător, de circa doi ani, si cu ajutorul unor instalaţii tehnice, capacitatea de a se "dedubla", astfel încât să-si trimită dublura "astrală" în locul indicat de "instructor", fiind apoi capabilă să vadă şi să descrie în detaliu clădiri, instalaţii, documente aflate acolo.

L

Extracorporalitatea (Out of the Body Experienţe - OBE).

Tehnicile SRV (a căror acurateţe nu e perfectă, dar poate fi sporită prin numărul de clarvăzători lucrând în paralel) au fost folosite si în scopuri militare. Robert Gates, fost director CIA, estima în 1995 că, "în ultimii şaisprezece ani, diverse agenţii americane de investigaţii au cheltuit 20 de milioane de dolari în acest scop". Cercetările continuă prin *The Farsight Institute* din Atlanta (Georgia). Unii dintre clarvăzători, ca Mei Riley, Ray Bordon, Courtney Brown, au vizitat astfel, "în corp astral", OZN-uri.

Ei erau văzuţi în această formă de ocupanţii navelor străine, care le-au răspuns la întrebări, confirmând răpirile, experimentele genetice, ca si faptul că se află de mult aici, dar nu vor intra în contact cu noi "până ce nu ne maturizăm". Vizitatorii spuneau că trăiesc într-un spaţiu multidimensional, din care se pot "materializa" printre pământeni când si unde vor. Ei încearcă să ne ocrotească, Pământul fiind o planetă "cu grad ridicat de risc". Ar exista însă si vizitatori care nu au gânduri bune în ceea ce ne priveşte...

I

Clarvăzătorii au aflat că locuitorii civilizaţiilor cosmice, aparţinând unei "Federaţii Galactice", există, în permanenţă, simultan, în lumea fizică si în cea transcendentă. Atingerea si conştientizarea acestei stări de către toţi pământenii ar fi una dintre condiţiile acceptării noastre ca membri. Lui Brown i s-ar mai fi spus, între altele, că "fiinţele fizice nu ar fi în stare să coordoneze Galaxia", iar tehnicile de clarviziune constituie deocamdată, pentru omenire, singura cale de a intra în legătură cu civilizaţiile extraterestre.

OZN-uri de pe "celălalt tărâm"?

Extracorporalitatea a fost raportată si în situaţii de moarte clinică, acele "stări la limita morţii" *(near death experience - NDE)* fenomen explorat de Raymond Moody într-o serie de cărţi, începute cu *Life after Life* (1976). Acest fapt sugerează o posibilă legătură între fenomenul răpirilor OZN si problematica vieţii după moarte.

S-a avansat ipoteza potrivit căreia individul decedat se transformă în informaţie înscrisă în "depozite de inteligenţă" (o "memorie" a unui

"supercalculator ceresc"), de tipul *arhivelor Akasha,* de care vorbesc tradiţiile orientale, dar si clarvăzători ca Edgar Cayce, care spunea că de acolo îşi primeşte informaţiile. O fiinţă de pe Pământ ar putea prelua din Akasha, la naştere, o parte din informaţia unei entităţi precedente, poate chiar un nucleu al personalităţii acesteia, sau ar putea rămâne în contact cu anumite sectoare ale acestei arhive, în felul acesta s-ar putea explica si cazurile de aparentă reîncarnare sau "luare în posesiune" *(walk-in),* dar si unele forme de creaţie intelectuală etichetate drept "inspiraţie", "intuiţie" sau "channeling".

Iată câteva opinii şocante si, în acelaşi timp, incitante:

Raymond Fowler, *The Watchers II* (1995):

"S-ar putea oare ca fenomenul OZN şi experienţele la limita morţii (NDE) să fie controlate de o civilizaţie avansată, existând într-o altă dimensiune, populată si de fiinţe umane care au intrat în această dimensiune prin procesul morţii? Ar fi posibil ca fiinţele umanoide cu aspect de îngeri întâlnite acolo să fie ceea ce vom deveni noi înşine, prin evoluţie, în existenţe viitoare? Sunt oamenii din realitatea noastră forme larvare ale acestei civilizaţii? (...). Probabil, răpirile OZN, decorporarea si supravieţuirea sufletului după moarte au o cauză comună. Inteligenţele

care ne vizitează cu OZN-urile vin de acolo de unde noi vom merge după moarte. Moartea, în esenţă, este suprema experienţă de răpire".

Kenneth Ring, *Proiectul "Omega"* (1992):

"S-ar putea ca lumea NDE si cea a răpirilor OZN, în ciuda diferenţelor dintre ele, să reprezinte părţi ale aceluiaşi univers. S-ar putea ca experienţele NDE si OZN să aibă mai multe în comun decât am bănuit până acum".

Jean Sider:

"Foarte probabil, fenomenul apariţiei stafiilor unor «morţi» îşi are originea în aceeaşi dimensiune care generează OZN-urile si entităţile non-terestre"...

Răpiri sau întâlniri cu Divinitatea?

Transformarea spirituală resimţită de cei care trec printr-o răpire OZN are multe trăsături comune cu experienţele religioase ale misticilor, începând cu istoriile despre Enoh sau Mahomed. Făpturile înalte de 2,10-2,20 metri, îmbrăcate cu lungi robe albe, cu înfăţişare omenească si plete blonde sau albe căzându-le pe umeri, seamănă tulburător cu îngerii biblici. Aceste creaturi par să fie când din carne si oase, când făpturi zburătoare de lumină, vizibile sau invizibile.

Câţiva dintre martorii examinaţi de prof. Mack percepeau experienţele de răpire ca pe un "joc cosmic, în care Dumnezeu ar fi creat nenumărate conştiinţe ce s-au separat, pentru ca apoi să se reconecteze cu El". Această "reconectare" este însoţită de reamintirea adevăratei identităţi, ca si a unor misiuni pe care individul le avea de îndeplinit.

Karin, examinată de prof. Mack, declara: "Nu este vorba doar de omuleţi cenuşii cu ochii mari - în ultimă instanţă, vorbim despre cunoaşterea lui Dumnezeu". Betty Andreasson Luca a ajuns, în două rânduri la "Marea Poartă", dincolo de care 1-a văzut pe "Acela". Deşi nu reuşea să-1 descrie în cuvinte, ea, sub hipnoză, retrăia întâlnirea într-un extaz mistic. Raymond Fowler, care a examinat-o, declara că îi înţelege pe cei care vor privi cu suspiciune aceste detalii. "Dar dacă totuşi sunt adevărate - se întreabă Fowler - nu cumva eliminarea lor, pe motiv că par absurde, ar introduce o componentă arbitrară?"

Creaturile înalte seamănă tulburător cu îngerii biblici. Desen de Betty Andreasson Luca.

Asemănările dintre fenomenele spirituale si întâlnirile OZN nu se opresc aici. Jacques Vallee, Brad Steiger, Jean Sider si alţii au atras atenţia asupra aparentelor paralele între multiplele apariţii religioase (Fecioara, lisus, sfinţi, îngeri) raportate în contemporaneitate si unele cazuri cuprinse în fenomenul OZN. Ei au analizat în acest sens miraculoasele apariţii ale Fecioarei Măria la Patima (1917), La Salette (1846), Lourdes (1858), Guadalupe

(1531). începând din 2 aprilie 1968 si până în iunie 1971, Fecioara a fost văzută de o sută opt ori (după unele evidenţe)

pe cupola bisericii creştine copte a cartierul Zeitun din Cairo. Dar există si apariţii mai recente, la Medjugorie (Bosnia si Herţegovina, 1981), Shubra (Egipt, 1986), Vila Peri (Brazilia, 1993), Orqueta (Paraguay, 1993), Brejo si alte localităţi din regiunea Serra de Baturite (Brazilia, 1994). Analiştii au luat în considerare arhivele impresionante de astfel de evenimente, cum ar fi cea a lui Lucien Blaise din Lyon care, până în 1991, inventariase 29 654 apariţii religioase, petrecute în decursul timpului în l 272 de locuri din 69 de ţări. Dintre aceste apariţii, trei sferturi aparţineau Fecioarei Măria si de zece ori mai puţine lui lisus.

Ceea ce frapează sunt numeroasele detalii comune între rapoartele OZN si apariţiile religioase (inclusiv cea din 1935 de la Maglavit, de lângă Calafat), de exemplu: lumina orbitoare care se vede, eventual, prin ceaţă, un glob strălucitor, un disc rotindu-se foarte rapid ori un "dans al Soarelui", "ploi de petale", o coloană de lumină care coboară din cer si pe care martorul se poate înălţa de la pământ, vesminte care rămân uscate în ciuda ploii, un nor din care apare o fiinţă nepământeană, scăderea temperaturii, o linişte nefirească, pierderea noţiunii timpului, starea de transă, starea de epuizare după terminarea contactului etc. Printr-o

corelaţie bizară, după cel de-al Doilea Război Mondial, anii când se înmulţeau aceste apariţii erau si anii în care se intensificau "valurile" de OZN-uri.

Dacă acceptăm realitatea atât a fenomenului OZN, cât şi a apariţiilor sfinte, în particular ale Fecioarei Măria, o primă concluzie ar fi următoarea: cele două tipuri de fenomene fie au o cauză comună, fie se manifestă prin mecanisme înrudite.

> **Uneltiri ale Diavolului?**

Toate detaliile legate de răpirile OZN, inclusiv cele ţinând de "experimentele genetice", ca şi faptul că unor persoane răpite li s-a spus că pe Pământ există şi îngeri răi, geloşi pe iubirea care caracterizează omenirea, ridică o problemă gravă pentru un credincios: nu cumva tot ce se leagă de fenomenul OZN si, în particular, de răpiri este manifestarea unor uneltiri ale Diavolului?

Un prim răspuns vine din faptul că nici un martor al unei răpiri n-a auzit vreun mesaj antireligios sau antiumanist, ci dimpotrivă, s-au transmis nenumărate mesaje privind atenţionarea pământenilor asupra unor posibile dezastre nucleare, ecologice etc.

Ar mai fi de remarcat faptul că, nici unei persoane răpite nu i s-a propus vreun contract având ca urmare avantaje pământeşti (financiare, sociale, economice etc.).

Cât despre răpirile care au finalitate reproductivă, despre traumatizantele examinări si intervenţii de tip medical, opiniile sunt împărţite. Totuşi, mulţi sunt de părere că fiinţele nepământene care efectuează răpirile par să fie emisarii unei forţe care ne este într-atât superioară, încât, după etaloanele noastre, se situează dincolo de bine si de rău.

EXISTA VREO EXPLICAŢIE?

Ipoteze naturale

Fenomenul răpirilor OZN există, dincolo de orice îndoială. Arhivele stau mărturie. Ce se ascunde însă în spatele său? Care îi poate fi originea?

Cea mai la îndemână dintre explicaţiile avansate a fost că oamenii răpiţi sunt de fapt nişte farsori, avizi de publicitate, de senzaţional, de avantaje materiale, ori care consideră că asemenea minciuni "servesc cauzei". Un investigator cu experienţă are însă destule metode pentru a-i deosebi pe impostori de victimele unei răpiri adevărate. Aceştia din urmă sunt vizibil traumatizaţi, ocolesc publicitatea si nu se gândesc să câştige bani de pe urma celor întâmplate.

Pentru cazurile "reale" au fost respinse si explicaţiile fiziologice sau psihologice. Unii cercetători credeau că incidentele sunt induse în lobul temporal al creierului martorilor de proximitatea unor linii de înaltă tensiune, de emiţătoare radio ori de faliile tectonice. Nu toate victimele s-au aflat însă în astfel de locuri si ipoteza nu explică asemănarea dintre cazurile relatate. S-a spus că rapoartele ar fi amintiri-paravan, menite să mascheze un abuz parental, sexual sau fizic, suferit în

copilărie. Explicaţia e inacceptabilă din mai multe motive, între altele deoarece, în multe cazuri, chiar părinţii îşi aduc copiii la investigatori. Contagiunea isterică, propusă si ea, are cu totul alte modele de desfăşurare. Halucinaţiile se compun în general din imagini văzute anterior de pacient, or, în relatarea victimei unei răpiri apar elemente care nu aveau cum să fi fost văzute înainte. Psihiatrii au emis si ipoteza unor boli mintale, spunând că răpirile fac parte din delirul bolnavilor. Este adevărat, uneori nebunii spun că se află în legătură cu fiinţe de pe alte planete, dar născocirile lor sunt inconsistente şi incoerente. Dimpotrivă, "adevăraţii" răpiţi relatează constant acelaşi scenariu, nu confundă nici o clipă fanteziile cu realitatea, majoritatea sunt membri respectaţi ai societăţii si în nici un caz cunoscut testele nu au relevat că ar suferi de vreo boală psihică.

S-a mai spus că răpirea ar putea fi sugerată martorului, sub hipnoză, chiar de către investigatorul fenomenului OZN. însă o treime din răpiri sunt rememorate spontan, ele conţinând aceleaşi detalii cu cele readuse în memorie sub hipnoză, în plus, experimentele efectuate au dovedit că martorii în cauză sunt mai puţin sugestionabili decât se credea. Desigur, relatările obţinute sub hipnoză pot fi parazitate involuntar de amintiri false. Dar statisticile au demonstrat că aceste influenţe nu modifică semnificativ esenţa relatărilor.

Faptul că uneori răpirea este percepută ca un vis nu înseamnă că toate răpirile sunt vise. înaintea si după sfârşitul somnului, oamenii văd adesea două tipuri de imagini diferite de visele propriu-zise: este vorba de imaginile *hipnagogice* (premergătoare) si de cele *hipnopompice* (ulterioare), care nu sunt legate de vise ori de somn, dar nu pot fi controlate de conştient, derulându-se aleator. Ele nu pot explica însă numeroasele cazuri în care răpirea a avut loc în timp ce victima era lucidă, mergea ori conducea o maşină... Răpirile sunt însoţite adesea de urme fizice: cicatrice, julituri, vânătăi, hemoragii, probleme ginecologice sau urologice indubitabile. Ideea că acestea ar fi "stigmate" induse prin autosugestie nu poate fi acceptată.

în acelaşi mod, analizele făcute de John

Mack, David Jacobs si alţii au respins alte explicaţii propuse: personalitatea disociată, epilepsia de lob temporal, filmele SF despre invadatori extraterestri, "inconştientul colectiv", trauma naşterii, puterea psihicului, care ar fi în stare să creeze obiecte materiale reale...

O explicaţie interesantă este cea legată de experimentele militare secrete. Helmut Lammer, doctor în geofizică, angajat la Institutul de Cercetări Spaţiale din Graz (Austria), participant la mai multe proiecte ale NASA si ESA, este convins că, măcar în unele răpiri de tip OZN si în unele fenomene asociate (implanturi, mutilări de animale, hibridări), sunt implicate grupuri secrete din diverse armate sau servicii de informaţii. Un exemplu ar fi proiectul militar MKULTRA, destinat condiţionării unor cobai umani pentru a deveni "ucigaşi perfecţi", prin implanturi, droguri etc. Pe această cale s-ar putea induce martorilor si false amintiri ale unor răpiri.

Totuşi, aşa cum afirmă profesorul John Mack, insistenţa de a găsi explicaţii alternative, naturale, pentru acest fenomen vine fie de la cei ce nu cunosc marea varietate şi complexitate a fenomenului răpirilor,

fie de la persoane având o viziune îngustă asupra realităţii, pe care nu sunt în stare s-o depăşească. El adaugă: "în calitatea mea de clinician, am consumat nenumărate ore încercând să găsesc explicaţii alternative, care să nu presupună o schimbare în viziunea mea asupra lumii, dar nici o teorie sau explicaţie familiară n-a reuşit, nici pe departe, să rezolve fenomenul răpirilor".

X Cinci condiţii pentru o explicaţie acceptabilă

După opinia prof. John Mack, orice teorie asupra răpirilor va trebui să explice cazurile care întrunesc următoarele cinci aspecte:

1.declaraţiile sunt coerente - detaliile nu se contrazic si se repetă de la un martor la altul; implicarea emoţională este cea a unei persoane credibile;
2.martorii sunt sănătoşi - testele nu le-au găsit afecţiuni psihice;
3.există urme fizice si leziuni inexplicabile rămase după răpire;
4.răpirea se asociază unor alte observări de OZN-uri în zonă;
5.detaliile răpirii sunt descrise în acelaşi mod chiar si de către copii.

Mulţi ar dori ca fenomenul să nu existe

David Jacobs, John Mack, Leo Sprinkle si alţi universitari implicaţi în cercetarea

răpirilor au avut de înfruntat adversitatea deschisă a mediului ştiinţific. Mack a recunoscut că a subestimat opoziţia pe care teoriile sale urmau să o întâmpine. Ştiinţa contemporană se caracterizează -spunea el - prin "ataşamentul la credinţa că legile fizicii pot descrie tot ce există în realitate, iar dacă în Cosmos trăiesc alte fiinţe, ele se vor comporta asemeni nouă". Dacă un fenomen nu se desfăşoară în conformitate cu legile pe care oamenii de ştiinţă de formaţie newtonian-carteziană le înţeleg sau nu se potriveşte cu cadrul testabil şi materialist pe care îl cunosc si cu care operează, aceştia vor spune pur şi simplu că fenomenul nu există. Viziunea actuală despre lume este fundamentală pentru echilibrul nostru psihic. Ea ne dă siguranţa că suntem stăpâni pe existenţa noastră.

"A accepta punctul de vedere al scepticilor", spunea profesorul John Mack, "ar însemna excluderea a priori a unei vaste cantităţi de date, doar pentru că vin în contradicţie cu o anumită concepţie asupra lumii. Aceasta ar fi o abordare iraţională si chiar periculoasă în cunoaştere. A exclude datele doar pentru că nu se potrivesc cu o anumită viziune

asupra realităţii nu poate, în cele din urmă, decât să oprească progresul ştiinţei si să ne tină în ignoranţă".

Dar răpirile OZN deranjează si oficialităţile. Principala sarcină a guvernelor este protecţia cetăţenilor, deci este dificil ca politicienii sau militarii să admită că fiinţe stranii, cu vehicule care desfid radarele si gravitaţia ori legile spaţiului si timpului, ne invadează căminele, răpind pe cine doresc, iar noi asistăm la toate acestea neputincioşi. Răpirile OZN prezintă o problemă si pentru anumite religii. Fiecare dintre acestea "ştie foarte bine" care este natura divinităţii şi ce alte creaturi există în Cosmos. Omuleţii cenuşii sunt "evident" emisari ai diavolului. Cei ce se îndoiesc pot fi convinşi utilizând uneori metode extreme (de genul celor folosite de creştinismul european medieval sau de fundamenta-lismul islamic actual).

Citându-1 pe filosoful Bertrand Russell, care afirma că rezistenţa opusă unei idei noi este proporţională cu pătratul importanţei acelei idei, John Mack trăgea următoarea concluzie: răpirile OZN reprezintă ceva extrem de important...

Ipoteza extraterestră primitivă

Explicaţia cea mai răspândită privind răpirile OZN este *ipoteza extraterestră* pe

care o vom numi *primitivă.* Ea presupune că OZN-urile sunt nave cosmice ale unei civilizaţii de pe o altă planetă care au venit pe Pământ, iar ocupanţii lor desfăşoară aici, pe ascuns, activităţi în interes propriu, pentru care nu ţin să ne ceară acordul, între care hibridări asupra oamenilor, mutilări ale vitelor etc.

E adevărat, ar putea exista şi alte civilizaţii în Cosmos. Soarele este doar una dintre cele 400 de miliarde de stele surori în acea mare aglomeraţie de stele, planete si materie cosmică amorfă pe care o numim Calea Lactee, galaxia noastră. Iar în Metagalaxie, adică în Universul observabil, ar putea exista 100 de miliarde de galaxii similare. Calculele şi logica arată că în această imensitate ar trebui să mai existe si alte locuri în care să se fi născut viaţa si chiar fiinţe inteligente. Totuşi, ipoteza extraterestră primitivă nu poate fi acceptată decât cu mari rezerve. Cum ar putea o navă cosmică atât de mică să parcurgă distanţele enorme dintre stele, pe care lumina le străbate în sute sau mii de ani? Teoria relativităţii a lui Einstein (verificată în practică) afirmă că nici un obiect material nu se poate deplasa mai repede decât lumina.

Si dacă totuşi au venit de la o asemenea distanţă, de ce se ascund? Cum de acest joc de-a v-aţi ascunselea durează de zeci sau poate de mii de ani, fără să se finalizeze odată? Cum de "extraterestrii" sunt nu doar asemănători cu oamenii, dar si compatibili genetic cu ei, deşi provin de pe o altă planetă? Există si alte asemenea întrebări stânjenitoare. Aşa se face că mulţi dintre cei ce se ocupă serios de fenomenul OZN sau de civilizaţiile cosmice sunt împotriva ipotezei extraterestre, spre exemplu, Jacques Vallee sau (mai nuanţat) Cari Sagan.

Unii dintre aceştia sunt partizanii proiectelor SETI, de căutare a unor contacte cu alte civilizaţii prin radiotelescoape. Dar mesajele fac mii de ani de la o stea la alta si tot atât la întoarcere, deci nu s-ar putea pune problema unei conversaţii în acest fel. Chiar credem că şi peste mii de ani vom comunica în Cosmos tot prin radio?

^ Oficialităţi care admit ipoteza extraterestră

în iulie 1999, în Franţa, un număr de generali de aviaţie, un amiral, şeful poliţiei naţionale din cadrul Ministerului de Interne, alţi ofiţeri superiori si experţi expediau preşedintelui Jacques Chirac şi primului ministru Lionel Jospin "proiectul COMETA" - un material de nouăzeci de

pagini, cu titlul "OZN-urile şi Apărarea: pentru ce trebuie să ne pregătim" *(Leş OVNI et la Defence: A quoi doit-on se preparer).*

După patru ani de cercetări, autorii apreciau că "*realitatea fizică a OZN-urilor, cu performante de zbor neatinse pe Pământ, controlate de fiinţe inteligente, este «cvasi-certă»*". Explicaţii ca farse, manipulări, fenomene naturale, parapsihologice, halucinaţii colective, arme secrete sunt considerate improbabile.

"*Acumularea de observaţii bine documentate, făcute de martori credibili, ne arată că de acum înainte trebuie să luăm în considerare toate ipotezele privind originea OZN-urilor, în special ipoteza extraterestră*", singura care poate explica toate observaţiile. Raportul mai afirmă că trebuie învinse prejudecăţile de până acum şi teama de ridicol, propunând o seamă de măsuri, pentru a nu fi luaţi prin surprindere de întorsăturile pe care le-ar putea lua fenomenul.

E doar un exemplu. Si în alte ţări au avut loc recent luări de poziţie similare.

Ipoteza extraterestră extinsă

Există însă si o *ipoteză extraterestră extinsă.* Calculând câte civilizaţii tehnologice, capabile de călătorii cosmice, ar putea exista în Calea Lactee (dr. Frank Drake, de la Universitatea Corneli, a propus în 1961 o formulă în acest sens, care poate fi folosită, cu unele modificări), se ajunge la un număr de câteva mii de civilizaţii ce se vor fi născut în Galaxie, până la ora actuală. Din păcate (si majoritatea analiştilor sunt de acord cu aceasta), cea mai mare parte din aceste civilizaţii se autodisdtrug (arme, catastrofe ecologice, experimente genetice scăpate de sub control etc.) sau degenerează. Dar sperăm că 10% supravieţuiesc milioane de ani si se transformă în *altceva,* în ceva pentru care am putea folosi temenul de supercivilizaţie. în galaxia noastră ar putea exista deci câteva sute de astfel de supercivilizaţii.

Dacă cele câteva sute de supercivilizaţii din Galaxie sunt răspân-dite relativ uniform, distanţa medie dintre ele ar fi de câteva mii de ani lumină. Totuşi, paradoxal, nu aceste distanţe, spaţiale, sunt cele care ne despart cu adevărat. Distanţa cea mai mare între civilizaţiile din Univers este cea în timp. în aceasta constă cheia tuturor problemelor legate de destinul nostru cosmic.

Vârsta Universului, socotită de la Big

Bang, este de circa 13 miliarde de ani. Au fost deci necesare 13 miliarde de ani ca să se nască o fiinţă capabilă să ajungă pe un alt corp ceresc. Dar în Galaxie există si zone în care evoluţia a fost mai rapidă. Ca în orice cursă, o diferenţă de 5% între primul si ultimul sosit poate fi socotită rezonabilă. La scara Universului, aceasta înseamnă sute de milioane de ani. De pildă, la 37 de ani lumină de noi se află Zeta l si Zeta 2 Reticuli, două stele de tipul Soarelui, dar mai bătrâne cu un miliard de ani decât Soarele... Dacă în jurul lor există planete de tipul Pământului, viaţa si inteligenţa dezvoltate acolo ar putea fi cu un miliard de ani în avans faţă de noi. Este aceeaşi Zeta Reticuli pomenită în rapoartele multor răpiţi...

Putem să credem că ştiinţa lor, în particular principiile fizicii lor, sunt încătuşate tot în ecuaţiile teoriei relativităţii restrânse, cea care spune că nu pot exista viteze mai mari decât cea a luminii? Această descoperire aparţine secolului XX; dar ea va fi urmată de o ştiinţă a secolului XXI, apoi XXII... Teoria relativităţii, confirmată de observaţiile noastre, va rezista oare o veşnicie? Nu se va descoperi niciodată un cadru mai larg, în care viteza luminii reprezintă o limită în anumite situaţii, dar în altele ea poate fi ocolită?

în următoarele câteva sute de ani, sperăm să descifrăm tainele regenerării unor organe pierdute si să realizăm, dacă nu nemurirea, măcar prelungirea vieţii trupului fizic si poate a eului conştient sub o altă înfăţişare. O evoluţie spectaculoasă în această direcţie este realitatea virtuală, numită si ciberspaţiu - o lume de imagini înregistrate în trei dimensiuni în memoria unor calculatoare. Intrarea în realitatea virtuală cere deocamdată o aparatură scumpă si greoaie. Dar într-un termen rezonabil, cel mult câteva decenii, vom putea intra în ciberspaţiu când vom dori, vom putea lua acolo legătura cu oricine; va fi suficient să ne gândim că avem nevoie de o informaţie si o vom obţine instantaneu. Oare cum vom arăta, evoluând în acest ritm, peste un milion de ani? Dar peste un miliard?

Dacă vocaţia de pionierat nu va părăsi specia umană, noi înşine, cu tehnologiile de care dispunem la ora actuală, am putea cuceri întreaga Galaxie într-un milion sau două de ani. Timpul va fi mult mai scurt dacă vom descoperi modalităţi de a călători mai repede decât viteza luminii.

Dacă cele câteva sute de supercivilizaţii au apărut într-un ritm constant, înseamnă că o supercivilizaţie

apare o dată la câteva milioane de ani. Deci fiecare dintre ele putea cuceri, în acelaşi mod, Galaxia, înaintea civilizaţiei următoare, începând de acum câteva sute de milioane de ani. Si dacă au ajuns încă de atunci pe Pământ, ei ştiu foarte bine despre existenţa noastră si ar trebui să fie acum, aici. Poate că sunt! Dar o diferenţă de sute de milioane de ani este asemeni celei dintre oameni si furnici, deci nu ne putem aştepta să arate ca noi şi să ne trateze de la egal la egal.

Apariţia unei civilizaţii identice cu cea pământeană este un eveniment excepţional, care se petrece în Galaxie doar o dată la câteva sute de mii sau milioane de ani. Prin urmare, evoluţia noastră trebuie să fie atent monitorizată. Pământul ar putea fi considerat o rezervaţie naturală. Si e foarte posibil să fim supuşi la diverse experimente.

Ipoteza extraterestră extinsă explică deci destul de bine fenomenul OZN si pe cel al răpirilor. Dar rostul nostru în ochii acestor civilizaţii ar putea fi mai complex decât cel de cobai biologici. Probabil că vizitatorii nu ni se arată, între altele, şi deoarece aşteaptă să ne maturizăm. Un contact prematur al pământenilor cu o cultură mult mai avansată ar duce la pierderea identităţii noastre. Or, s-ar putea ca pentru supercivilizaţii tocmai această identitate - originalitatea noastră în viziunea ştiinţifică

si artistică asupra lumii - să fie lucrul cel mai important, între timp, tot ce este mai interesant din viaţa si creaţia oamenilor ar putea fi recoltat si înscris, de mii de ani, într-o "supermemorie" de tipul realităţii virtuale, cu funcţiile acelei arhive Akasha, de care aminteam în capitolul precedent, în aceeaşi memorie ar putea fi incluse si scenarii apocaliptice privind viitorul Pământului (care se pot realiza sau pot fi evitate).

Dacă cineva consideră că am fost prea optimişti, să nu uităm că am estimat câteva sute de supercivilizaţii doar pentru o singură galaxie. Or, în Universul accesibil instrumentelor noastre (Metagalaxia) există 100 de miliarde de galaxii.

Dar Universul, înţeles în sensul cel mai larg, ca tot ce există (unii folosesc termenul de Multivers), ar putea fi infinit mai mare, atât în spaţiu, cât si în timp. Ar putea exista si alte dimensiuni, alte stări de agregare ale materiei, alte planuri ale realităţii, de pildă lumi "eterice" sau "subcuantice", ori lumi "spirituale" (unele dintre aceste lumi fiind chiar creaţia supercivilizaţiilor), unele atât de stranii, încât mintea noastră nici nu le-ar putea concepe. Ar putea exista ierarhii de astfel de lumi, a căror integralitate nu ni se va dezvălui poate niciodată.

Dacă Metagalaxia noastră s-a născut

dintr-o explozie primordială acum circa 13 miliarde de ani si s-ar putea sfârşi peste alte 60-100 de miliarde de ani, acest interval de timp ar trebui să fie suficient inteligenţelor ce teoretic o populează pentru a găsi o cale de a se salva din această lume închisă. Ele ar scăpa, înaintea "Marii Prăbuşiri", într-o altă Metagalaxie, si tot aşa la nesfârşit. Aşadar, Inteligenţa Superioară ar putea fi bătrână nu doar de un miliard de ani, ci infinit de bătrână.

Arthur C. Clarke spunea că mintea omenească n-ar putea să deosebească ştiinţa şi tehnologia unor supercivilizaţii de magie. Am putea adăuga că n-ar fi în stare s-o deosebească nici de atributele tradiţionale ale Divinităţii.

POSTFAŢA

Avem nevoie de o nouă ştiinţă

"Dacă nu este vorba de falsuri sau de produsul unor minţi bolnave, care-i explicaţia?" a fost întrebat John Mack la conferinţa de la M.I.T., ţinută în 1992. "N-am nici o idee", a răspuns el. "Avem o epistemologie si o ontologie adecvată să explice procese de tipul aprinderii unei ţigări cu bricheta; dar ştiinţa nu acceptă deocamdată acea realitate care permite ca adevărul meu să fie spus".

în filosofia occidentală "materialistă", antropocentrică - spune Mack - există noţiuni supersimplificate ale realităţii, redusă la ceea ce putem vedea, pipăi si auzi. întregul Univers este considerat doar materie moartă - substanţă si energie, la care se adaugă uneori ipoteza unei lumi transcendente, spirituale, net separate, intangibile. Mack precizează: "Ceea ce descriu martorii este imposibil conform viziunii ştiinţifice tradiţionale, de aceea, mi se pare o provocare semnificativă schimbarea acestei viziuni si extinderea noţiunii de realitate".

Mack a fost prieten cu Thomas Kuhn (1922-1996), unul dintre cei mai importanţi filosofi ai ştiinţei din secolul XX, având prilejul să

discute cu acesta si problemele legate de răpirile OZN. Kuhn comenta că "paradigma ştiinţifică occidentală a ajuns să-si asume rigiditatea unei teologii, iar sistemul său de credinţe a fost ţinut în loc de structurile, categoriile si polarităţile limbajului, cum ar fi: real/ireal, există/nu există, obiectiv/subiectiv, intrapsihic/lume externă si s-a întâmplat/nu s-a întâmplat".

Kuhn i-a sugerat lui Mack să-si continue cercetările si să colecteze informaţii primare, fără a ţine cont dacă acestea se potrivesc sau nu cu o anumită viziune particulară asupra lumii, încercând ulterior încadrarea lor. Mack a urmat acest sfat.

Chimistul american Kary B. Mullis, laureat al premiului Nobel în 1993, relata că în 1985, fiind noaptea într-o pădure, s-a întâlnit cu nişte "ratoni luminoşi" care i-au vorbit, după care, timp de câteva ore, nu mai

ştia ce s-a întâmplat, întâmplarea a fost pentru el atât de reală, încât s-a întors, la scurt timp, în pădure pentru a regăsi aceste fiinţe sau măcar nişte urme ale lor. N-a fost singurul. Si scriitorul Whitley Strieber i-a mărturisit profesorului Mack că a avut o întâlnire cu astfel de creaturi. Scepticii vor spune - "adu dovada acestei întâlniri". Iar dacă nu o aduci, nu te vor crede.

Mack comenta: "Nu voi încerca să scriu un articol ştiinţific despre aceste lucruri (răpirile OZN - *n.a.),* deoarece nu pot realiza nici un fel de experimente. Nu pot face să apară «ratoni luminoşi». Nu îi pot cumpăra spre studiu de la un furnizor de materiale de cercetare. Nu pot să-mi provoc o stare în care, timp de câteva ore, să nu ştiu ce mi s-a întâmplat. Toate aceste lucruri ştiinţa le numeşte incidentale, deoarece nu pot fi reproduse. Dar ele s-au întâmplat".

Pentru a studia fenomenul răpirilor OZN, ca şi altele de acelaşi tip, bazate doar pe experienţa personală a unor martori credibili, se cere o "ştiinţă a experienţei", o cunoaştere capabilă să investigheze experienţa umană prin ea însăşi, într-un mod tot atât de riguros ca acela în care investigăm lumea fizică.

O problemă crucială în această direcţie este credibilitatea mărturiei - sau chiar a mărturisirii, aşa cum este ea înţeleasă în religia creştină. Prof. Mack spune că 1-a

întâlnit în 1999 pe Monsignor Corrado Balducci, înalt prelat în curia papală de la Vatican, care i-a subliniat marea importanţă a mărturiei - ce stă la baza vieţii noastre de zi cu zi. A respinge relatările unor martori autentici - considera el - ar avea consecinţe dezastruoase asupra societăţii si religiei. Biserica ia foarte în serios rapoartele privind OZN-urile, tocmai datorită marelui număr de mărturii concordante.

Filosoful C.A.J. Coady propunea să se stabilească nişte criterii solide de evaluare a credibilităţii martorilor unor "raportări uluitoare", incluzând sănătatea mintală, stabilitatea psihică, integritatea, calităţile de observator, interesele si prejudecăţile pe care le are martorul.

Profesorul Mack crede că la aceste criterii ar mai trebui adăugate: lipsa unor avantaje personale legate de întâmplare, intensitatea si autenticitatea emoţiilor manifestate de martor, ca si alte elemente capabile să convingă de faptul că relatarea e veridică, în plus, Mack mai propune acceptarea sinelui (inclusiv a intuiţiei) ca instrument de cunoaştere şi înţelegerea faptului că toate fenomenele şi toate nivelurile existenţei sunt legate între ele.

Asistăm totuşi la o subtilă schimbare de mentalităţi la nivelul întregii omeniri. Până nu de mult, dacă o persoană avea parte de un eveniment insolit, rămânea izolată în mijlocul celor care o convingeau că aşa ceva nu este posibil. Azi, mulţumită mass-media, cel care ar avea o experienţă extraordinară va găsi sprijin moral si va rezista, ştiind că nu este singurul. Drept rezultat, aşa cum spunea filosoful Michael Zimmerman, "nu este departe momentul în care vom deveni conştienţi că nu mai există un consens mondial privind viziunea materialistă asupra realităţii".

CUPRINS